Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 138 (1638) ♦ Субота, 26 липня 1997 року ♦ Ціна договірна

Спотикаємося в економіці, кособочимо в соціальній сфері

У першому півріччі 1997 року не вдалося повною мірою розв'язати надзвичайно гострі проблеми економічного й соціального розвитку, в першу чергу —подолати спад виробництва, оздоровити фінансове становище держави, створити правове поле для реформування економіки, поліпшити ситуацію в соціальній сфері. Такий висновок було зроблено під час розгляду на засіданні Кабінету міністрів України, яке відбулося під головуванням Прем'єр-міністра Валерія Пустовойтенка, підсумків роботи народного господарства, виконання державного бюджету України за перше півріччя 1997 року. У роботі засідання взяв участь і виступив на ньому Президент України Леонід Кучма.

(Закінчення на 2-й стор.).

«Гарячий телефон»

225-40-25

17.00 — 19.00

29 липня, вівторок

ОЛЕКСАНДР ТКАЧЕНКО, перший заступник Голови Верховної Ради України, — про земельні відносини, проблеми АПК.

Свято єднання молоді

Уперше в історії незалежної держави України її молодь та студентство візьмуть участь у Всесвітньому фестивалі молоді та студентства, який розпочнеться 28 липня у Гавані. В делегації представлена молодь найрізноманітніших об'єднань —політичних, регіональних, культурно-мистецьких. До складу делегації входять і народні депутати України.

Делегатам всесвітнього форуму молоді направив своє привітання Голова Верховної Ради України Олександр Мороз. Він, зокрема, підкреслив, що по-доброму заздрить учасникам делегації, бо в долі кожної людини можливе, як унікальний випадок, збіг молодості і участі у форумі такого рівня і значення. Він побажав успіхів у роботі фестивалю і висловив сподівання, що наша молодь працюватиме на розвиток демократії, соціальної справедливості у нашій державі.

Учасників фестивалю привітав і Президент України Леонід Кучма.

Енергією атома атомники "живлять" країну. А що їх живить?

Багато років цю тему навіть не обговорювали. Життя і побут пристанційних міст енергетиків завжди вважалися зразково-показовими. І навіть Славутич з його знаменитими фестивалями мистецтв, казковими теремками-котеджами, з прекрасним спортивно-оздоровчим комплексом викликав найщиріше захоплення. Без найменших заздрощів! Кожен розумів: за ту працю, котрою оплачено «спокій мирного атома» і завдяки якій енергетично міцна держава (47% загального виробництва електроенергії припадає на АЕС) — це лише маленька часточка належної вдячності.

І раптом — перші повідомлення про страйки вчителів у школах, де навчаються діти атомників, несміливі, бо здаються абсурдними, розмови про безгрошів'я, безпритульність та недоїдання тих, хто йде на чергові зміни до реакторів...

Що це, прикмета тяжких часів чи ледь помітний знак нової, більш жахливої, ніж чорнобильська, біди?

Спробуймо розібратися. Спочатку там, біля її джерел.

(Про це читайте на 8—9 стор.).

Врожай — 97

На хліборобській вулиці

За даними Мінсільгосппроду, зернові та зернобобові культури в Україні скошено майже на третині посіяних площ, що становить 3,3 мільйона гектарів. Це у півтора раза менше, ніж за цей період торік. Обмолочено з 2,3 мільйонів гектарів площ — 72 відсотки від скошеного. Середня врожайність по Україні становить 28,7 центнера з гектара, що більше проти минулого року майже на 8 центнерів.

Озиму пшеницю в Україні зібрано на третині площ. У Херсонській області намолотили майже півтора мільйона тонн продовольчого зерна. 830 тисяч тонн в Одеській, 763 — в Запорізькій. Півмільйонний рубіж подолали кримські хлібороби. Середня врожайність озимої пшениці — 29,7 центнера з гектара — майже на 7 центнерів більше, ніж торік.

(Коментар читайте на 4-й стор.).

P.S.

- **Кабмін затвердив програму пенсійної реформи, головна мета якої — перехід до страхової соціальної пенсійної системи.**
- **Учора Чорноморський флот передав Україні останній бойовий корабель.**
- **У Керчі оголосили голодовку лікарі станції швидкої допомоги. Причина — невиплата зарплати.**
- **На каналізаційному колекторі Калуша Івано-Франківської області сталася аварія.**

Спотикаємося в економіці, кособочимо в соціальній сфері

(Початок на 1-й стор.).

На засіданні зазначалося, що основними причинами спаду промислового і сільськогосподарського виробництва є низький рівень структурних змін в економіці, відсутність належного управління цими процесами з боку керівних структур, бартеризація господарських відносин. Проект невідкладних заходів щодо прискорення реформування економіки, виходу її з кризового стану та підвищення рівня життя народу представив на засіданні віце-прем'єр-міністр Сергій Тигипко.

Цей документ передбачає складення реальних графіків погашення заборгованості з заробітної плати, інших соціальних виплат. Першочергове значення для активізації економічної діяльності має відновлення платоспроможності попиту населення і його довіри державі. Важливе місце в документі займають і заходи, спрямовані на подолання соціальних перекосів, насамперед —ліквідацію зрівнялівки в пенсійній системі, розбіжностей в оплаті праці, перехід до погодинної оплати, а з 1999 року планується поступове наближення мінімальної заробітної плати і мінімальних пенсій до рівня межі малозабезпеченості.

У проекті невідкладних заходів також намічено дії для зміцнення бюджетної і фінансової стабілізації, створення необхідних умов для прийняття бюджету на 1998 рік на цілком оновленій податковій системі.

Бюджет став справжнім каменем спотикання в нашому житті, сказав, зокрема, у своєму виступі на засіданні Кабміну Президент України Леонід Кучма. Судячи з усього, в Міністерстві фінансів поки що немає чіткого розуміння того, що бюджет 1998 року має бути підпорядкований політиці економічного зростання. Державі бюджет необхідний не сам по собі, а як інструмент реалізації певних економічних пріоритетів.

Виступ Леоніда Кучми став своєрідною програмою дій для нового уряду з багатьох надзвичайно важливих напрямів економіки, політики, науки, культури. Одне з найважливіших завдань нового уряду, наголосив Президент, — зміцнення фінансового становища держави на основі підтримки національного виробництва. А це неможливо без подальшого послаблення податкового тиску, насамперед на фонд оплати праці.

Першочерговим завданням Президент назвав пошук і використання резервів зростання державних інвестицій як стимулюючого фактора активізації інвестиційного процесу, повідомляє ДІНАУ-Укрінформ.

Від здобутків у політиці — до економічної співпраці

Г. Удовенко

Г. Улманіс

Завершено офіційний візит міністра закордонних справ України Г. Удовенка до Латвійської Республіки. Під час зустрічей Г. Удовенка з Президентом Латвії Г. Улманісом і міністром закордонних справ В. Біркавсом зазначалося, що між обома державами в сфері політики не існує жодних розбіжностей, панує атмосфера повного взаєморозуміння. Обговорювалися також питання налагодження активного регіонального співробітництва, взаємної політичної підтримки у справі інтеграції до європейських та євроатлантичних структур, зокрема в ЄС, перспективи розвитку співпраці в рамках програми НАТО «Партнерство заради миру».

Особливу увагу було приділено поглибленню співпраці в економічній сфері. Сторони відзначали, що здобутки в політичних відносинах між обома країнами мають переводитись у площину конкретної, взаємовигідної економічної співпраці, а вона, у свою чергу, — спиратися на якісну договірно-правову базу.

У ході візиту сторонами було підписано три угоди: про взаємні поїздки громадян, про повернення нелегальних мігрантів та про заохочення і взаємний захист інвестицій.

Управління інформації МЗС України — ДІНАУ-Укрінформ.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про збір на обов'язкове державне пенсійне страхування

Цей Закон визначає порядок справляння та використання збору на обов`язкове державне пенсійне страхування.

Стаття 1. Платниками збору на обов`язкове державне пенсійне страхування є:

1) суб`єкти підприємницької діяльності незалежно від форм власності, їх об`єднання, бюджетні, громадські та інші установи та організації, об`єднання громадян та інші юридичні особи, а також фізичні особи — суб`єкти підприємницької діяльності, які використовують працю найманих працівників;

2) філії, відділення та інші відокремлені підрозділи платників податку, зазначених у пункті 1 цієї статті, що не мають статусу юридичної особи, розташовані на території іншої, ніж платник зборів, територіальної громади;

3) фізичні особи — суб`єкти підприємницької діяльності, які не використовують працю найманих працівників, адвокати, приватні нотаріуси;

4) фізичні особи, які працюють на умовах трудового договору (контракту), та фізичні особи, які виконують роботи (послуги) згідно з цивільно-правовими договорами, в тому числі члени творчих спілок, творчі працівники, які не є членами творчих спілок тощо.

Стаття 2. Об`єктом оподаткування є:

1) для платників збору, визначених пунктами 1 та 2 статті 1 цього Закону, — фактичні витрати на оплату праці працівників, які включають витрати на виплату основної і додаткової заробітної плати та інших видів заохочень і виплат, виходячи із тарифних ставок, у вигляді премій, заохочень, у тому числі в натуральній формі, які підлягають обкладанню податком на доходи фізичних осіб (прибутковим податком з громадян). До цих витрат не належать витрати на оплату виконаних робіт (послуг) згідно з цивільно-правовими договорами, виплату доходів у вигляді дивідендів, процентів тощо, а також інші витрати, які не враховуються при обчисленні середньомісячної заробітної плати для призначення пенсій, перелік яких затверджується Кабінетом Міністрів України;

2) для платників збору, визначених пунктом 3 статті 1 цього Закону, — сума оподатковуваного доходу (прибутку), яка обчислена в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України відповідно до законодавства України;

3) для платників зборів, визначених пунктом 4 статті 1 цього Закону, — сукупний оподатковуваний доход, обчислений відповідно до законодавства України.

Стаття 3. Збір на обов`язкове державне пенсійне страхування платники збору сплачують до Пенсійного фонду України у порядку, визначеному законодавством України.

Платники, визначені пунктами 1, 2 та 3 статті 1 цього Закону, зобов`язані зареєструватися в органах Пенсійного фонду України. Комерційні банки при відкритті відповідних банківських рахунків зобов`язані вимагати інформацію від таких платників щодо зазначеної реєстрації.

Пенсійний фонд України не включається до Державного бюджету України.

Забороняється використання коштів Пенсійного фонду України не за цільовим призначенням, у тому числі на кредитні, депозитні операції, надання позичок тощо. Тимчасово вільні кошти у разі відсутності заборгованості по виплатах пенсій можуть бути використані Пенсійним фондом України виключно на придбання державних цінних паперів.

Фінансування витрат на утримання органів Пенсійного фонду України та його апарату провадиться у межах кошторису, затвердженого Кабінетом Міністрів України.

Стаття 4. На обов`язкове державне пенсійне страхування встановлюються ставки збору у таких розмірах:

1) для платників збору, визначених пунктами 1 та 2 статті 1 цього Закону, — 32 відсотки від об`єкта оподаткування, визначеного пунктом 1 статті 2 цього Закону.

Для підприємств, установ і організацій, де працюють інваліди, збір на обов`язкове державне пенсійне страхування визначається окремо за ставкою 4 відсотки від об`єкта оподаткування для працюючих інвалідів та за ставкою 32 відсотки від об`єкта оподаткування для інших працівників такого підприємства;

2) для платників збору, визначених пунктом 3 статті 1 цього Закону, — 32 відсотки від об`єкта оподаткування, визначеного пунктом 2 статті 2 цього Закону;

3) для платників збору, визначених пунктами 1,2 та 3 статті 1 цього Закону, — 32 відсотки суми винагород, які виплачуються фізичним особам за договорами цивільно-правового характеру;

4) для платників збору, визначених пунктом 4 статті 1 цього Закону, — 1 відсоток від об`єкта оподаткування, визначеного пунктом 3 статті 2 цього Закону.

Стаття 5. Збір на державне обов`язкове пенсійне страхування сплачується одночасно з одержанням коштів в установах банків на оплату праці.

Стаття 6.

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України:

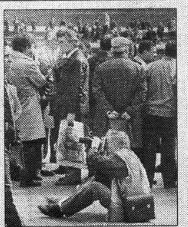
протягом місяця після дня опублікування Закону України «Про збір на обов`язкове державне пенсійне страхування» подати Верховній Раді України пропозиції щодо внесення змін до законів України, що випливають з цього Закону;

протягом двох тижнів після дня опублікування Закону України «Про збір на обов`язкове державне пенсійне страхування» прийняти рішення, спрямовані на виконання цього Закону, та привести свої нормативно-правові акти у відповідність з цим Законом.

Президент України Л.КУЧМА.

м. Київ,
26 червня 1997 року.
№ 400/97-ВР

Інформація потребує захисту

ПРЕЗИДЕНТ України Леонід Кучма видав Указ «Про рішення Ради національної безпеки та оборони від 17 червня 1997 року «Про невідкладні заходи щодо впорядкування системи здійснення державної інформаційної політики та удосконалення державного регулювання інформаційних відносин».

Указ передбачає реформування системи державного управління процесами інформатизації державних органів та формування національної інформаційної інфраструктури. Планується створення державного акціонерного товариства на базі Українського підприємства міжнародного та міжміського зв'язку і телебачення «Укртек» та Концерну радіомовлення та радіозв'язку.

Реформа зачепить і систему державного управління зв'язку: відповідно до ст. 5 Закону України «Про зв'язок» створюється Адміністрація зв'язку.

Указ доручає Кабінету міністрів сформувати інформаційно-аналітичну систему органів державної влади, єдину систему формування, використання і захисту національних інформаційних ресурсів та інформаційного простору, розробити концепцію його розвитку та використання. Відповідно до указу буде створено державну програму здійснення інформаційної політики та розвитку інформаційного простору.

Ряд положень указу регламентує правове поле діяльності засобів масової інформації. Так, буде вжито заходів до вдосконалення державної реєстрації суб'єктів інформаційної діяльності. Для цього рекомендується внести зміни до законодавчих актів.

Кабінет міністрів зобов'язаний також підготувати зміни до законодавства щодо встановлення відповідальності посадових осіб, в тому числі засновників засобів масової інформації, або тих, які представляють інтереси цих засновників, за протизаконне обмеження конституційного права на свободу слова або на дії, спрямовані на поширення інформації, що не грунтується на достовірних даних, обмежує права громадян, завдає шкоди їх репутації чи державним інтересам України.

Уряд повинен розглянути рекомендації парламентських слухань «Свобода слова в Україні: стан, проблеми, перспективи» та вжити заходів для їх реалізації.

Ряд положень указу Президента спрямовано на здешевлення та підвищення конкурентоспроможності вітчизняних газет та журналів, ефективності їх економічної діяльності, забезпечення реальної незалежності, в тому числі від тіньового капіталу. Планується вивчення рівня популярності серед населення друкованих видань, заснованих за участю держави.

Водночас указ зачіпає проблеми випуску книжкової продукції, роботи бібліотек усіх рівнів, використання радіочастотного ресурсу, випуску інформаційних та рекламних матеріалів про Україну, її економічний потенціал тощо.

Кабінетові міністрів доручено вжити заходів для створення національної інфраструктури інформаційної безпеки, а також визначити головну організацію, яка контролюватиме стан захисту державної таємниці. Уряд повинен подати відповідні пропозиції щодо внесення змін до Закону України «Про державну таємницю». Для поліпшення функціонування державної системи науково-технічної інформації пропонується передбачити у проекті державного бюджету на 1998 рік відповідні кошти для її розвитку.

Доручено у двомісячний термін внести на розгляд Верховної Ради проекти законів «Про інформаційну діяльність органів державної влади та місцевого самоврядування», «Про міжнародний інформаційний обмін», «Про супутникове та кабельне телебачення», «Про єдиний реєстр фізичних осіб», а також організувати регіональні інформаційно-аналітичні центри-філіали Національного інституту стратегічних досліджень. Указом передбачено створення спеціального судового органу для розгляду питань у сфері інформаційної діяльності.

Кабінет міністрів зобов'язаний внести пропозиції щодо обов'язковості надання декларації про матеріальні та фінансові ресурси, що вносяться до статутного фонду, для державної реєстрації засобів масової інформації, а також визначити порядок координації діяльності прес-служб міністерств, інших органів центральної влади.

Президент дав відповідні доручення Службі безпеки України та ряду інших міністерств та відомств.

МІНА ПІД РЕФОРМУВАННЯ ВЛАСНОСТІ,

або Як міністр дбає, щоб Президент, Прем'єр та Генеральний прокурор України не сиділи без діла

Створення труднощів, а потім героїчна боротьба з ними, очевидно, вже в крові багатьох чиновників різного рангу. І зрозуміло чому. Адже за невміння аналізувати, прогнозувати лише в такий спосіб можна довести свою незамінність та необхідність. Особливо небезпечний чиновник для вітчизняного товаровиробника. Чи хтось платить чиновникам, чи роблять вони це з добрих намірів, але в їхніх діях інколи простежується досить чітка тенденція — потопити тих, хто ще на плаву. Принаймні в цьому десятки разів мали можливість переконатися керівники акціонерної рибопромислової компанії «Антарктика» за останніх кілька років. А точніше — з того часу, як одне з найбільших серед споріднених у Європі підприємств почало міняти оренду на акціонерну форму власності. Про перипетії боротьби «Антарктики» за виживання і нормальну роботу наша газета писала вже не раз. І ось нещодавно ця боротьба перейшла в нову фазу.

Про це можна було дізнатися з газет. Одна і та ж авторка спершу в одеському, а потім у київських тижневиках під одним і тим же заголовком опублікувала статтю, де звинуватила рибопромислову компанію, як то кажуть, у всіх смертних гріхах. Аргументами для критики були лише документи Мінрибгоспу та Генпрокуратури. Цікаво також, що позов Генпрокуратури, якщо судити з публікації, потрапив чомусь набагато раніше до журналістки, ніж до відповідача. Очевидно, хтось дуже зацікавлений, прагнув у такий спосіб вплинути на формування громадської думки, а отже, й на Вищий Арбітражний суд України, куди було направлено копію позовної заяви. Однак у розпорядженні нашої редакції є набагато більше матеріалів, які свідчать, що все не так далеко однозначно, як це відображено в газетах та позовній заяві Генпрокуратури.

Що із пам'яттю сталося?

З 1996 року керівник Мінрибгоспу Микола Шведенко почав «бомбардувати» листами-зверненнями вищих посадових осіб держави. У жовтні він звертає увагу Прем'єр-міністра на «неправомірність приватизації деяких споруд Іллічівського морського рибного порту». А наприкінці березня цього року пише Президентові України вже не про «неправомірність», а про «порушення чинного законодавства України у процесі приватизації Іллічівського морського рибного порту». Мало того, що міністр в останньому разі перебирає на себе функції прокурора і судді, виносячи вердикт про порушення чинного законодавства, окремі споруди перевантажувального комплексу в посланні до Президента України перетворюються раптом на цілий порт. А для більшої переконливості, очевидно, пан Шведенко підкреслює, що з 1995 року по сьогодні Міністерство рибного господарства України з метою забезпечення керованості і впливу з боку держави на функціонування винятково стратегічного Іллічівського морського рибного порту вживає заходів щодо повернення його в державну власність.

Зрозуміло, що реакція Президента України на лист, де все подано так, начебто приватизовано об'єкт, який не підлягає їй, була негативна. Тому він дав доручення Генеральному прокуророві України, керівникові СБУ та виконувачу обов'язків голови Фонду держмайна України розібратися у цьому. І «колесо» закрутилося. Але звідки, наприклад, Президентові України було знати, що є й інший лист того ж таки міністра пана Шведенка, датований кінцем березня 1995 року. Майже через рік після укладення договору купівлі-продажу між Фондом та організацією орендарів «Антарктики» (коли вже були всі закони та регламентуючі документи, на які цього року посилається міністр, а раніше чомусь не бачив) керівник Мінрибгоспу пан Шведенко писав: «Проведення приватизації державного майна орендного підприємства «Антарктика» погоджено з Кабінетом міністрів України (розпорядження від 12 травня 1994 року №333) та Антимонопольного комітету (лист від 01.04.1994 р)». А наприкінці листа міністр твердить: «Міністерство рибного господарства України не має зауважень до ходу приватизації ОП «Антарктика».

Дивно, чи не так? Не було, не було — і раптом зауваження з'явилися разом з проханням... «прошу Вас, шановний Леоніде Даниловичу, вжити заходів...» І хоча до цього «послання» рибопромислова компанія лише за рік пережила понад 50 перевірок, які проводили всі, від Генпрокуратури й до місцевої податкової адміністрації, пана Шведенка, очевидно, не задовольняло те, що тепер «Антарктика» самостійно стає на ноги, без його керівництва.

А для того, щоб остаточно «добити» опонента, у супровідній довідці до звернення стверджується, що «Аналіз результатів економічної діяльності Іллічівського морського рибного порту порівняно з іншими морськими рибними портами України свідчить про найбільш малоефективне використання «Антарктикою» портових споруд».

Цим самим пан міністр, очевидно, хоче сказати, що акціонери не вміють ефективно використовувати своє майно, а очолюване ним відомство знає, як ним розпорядитися. Однак довідка того самого Мінрибгоспу свідчить, що Керченський морський рибний порт, який перебуває під «дахом» міністерства, в першому кварталі цього року обробив вантажів утричі менше, ніж за відповідний період минулого року. Як то кажуть, факти промовистіше від будь-яких слів свідчать, вміє чи ні Мінрибгосп розпоряджатися державною власністю. Водночас «Антарктика» продовжує нарощувати обсяги обробки вантажів.

У прокуратурі з пам'яттю все гаразд. А з об'єктивністю?

Зусиллями міністра в болото цього конфлікту було втягнуто вищих посадових осіб держави і Генерального прокурора та голову Фонду держмайна України. Звичайно, Генеральний прокурор України не піде сам перевіряти, чи були порушення, чи ні. Для цього є відповідне управління. Щоправда, мало хто знає, що начальник цивільно-судового управління Генпрокуратури пан Борисенко — давній знайомий рибопромислової компанії. Всі, хто був присутній на засіданні президії Вищого Арбітражного суду України, коли вирішувався спір між «Антарктикою» та «Градобанком», мали можливість переконатися в цьому. Навіть адвокат, який захищав інтереси компанії, у своєму виступі змушений був визнати, що «йому інтереси «Антарктики» не такі близькі, як представникові Генпрокуратури панові Борисенку — інтереси комерційного «Градобанку». Хоча зазначимо, що в банку було кілька адвокатів на цьому процесі. Ніхто не звернув тоді особливої уваги чи то на погрозу, чи то просто на слова пана Борисенка в майбутньому ще раз /вкотре вже? — **В. Т.**/ зайнятися перевіркою «Антарктики»

Багато хто почав уже й забувати прокурорський виступ. А дарма. Бо 20 червня пан Борисенко разом із супровідним листом надіслав копію позовної заяви до Вищого Арбітражного суду України та до Фонду держмайна України та АРК «Антарктика».

У позовній заяві зазначається, що «...договір купівлі-продажу ... не відповідає вимогам Декрету Кабінету міністрів України від 31.12.92 № 26092...» Якщо справді пан Борисенко та його підлеглі аналізували всі документи, то повз їх увагу не повинно було пройти розпорядження Кабінету міністрів України № 333 від 12.05.94 року. А саме за цим документом за погодженням з усіма необхідними інстанціями відбувалося акціонування майна орендного підприємства «Антарктика». До речі, на цей документ посилався раніше (коли не мав зауважень до ходу приватизації) міністр пан Шведенко. А тепер керівник Мінрибгоспу та в Генпрокуратурі ніде не згадують про рішення та відповідні візи керівників Кабміну. Як і про те, що у власності держави залишилися авто- та залізничні дороги, які на території порту, акваторія, берегові укріплення, набережні Іллічівська і причалу, причали, під'їзні шляхи, шляхопроводи, окремі споруди тощо.

І ще одна цитата з позову, після прочитання якої вже й не знаєш, чи вірити своїм очам. «Оскільки вказані конкретні обставини купівлі-продажу державного майна виявлені і стали достовірно відомі лише після проведення прокурорської перевірки у травні 1997 року, причини пропуску строку позовної давності є поважними, і він підлягає поновленню». Здавалося б, тут усе теж аргументовано. Однак коли я поцікавився в порту та «Антарктиці», з'ясувалося, що ніякої перевірки з Генпрокуратури ні в Одесі, ні в Іллічівську у травні 1997 року не було. Як то кажуть, хоч падай, хоч стій. Якщо такі висновки (що дуже сумнівно) зроблено на підставі попередніх двох перевірок, то напрошується запитання: чому і чого так довго вичікувала Генпрокуратура? І чи не нагадує це помсту пана Борисенка колективу «Антарктики» за свою поразку під час відстоювання інтересів «Градобанку»?

А тепер ще один убивчий факт, який не згадують у своїх документах ні міністр Мінрибгоспу, ні працівники Генпрокуратури. Іллічівського морського рибного порту як юридичної особи ніколи й ніде не існувало. З самого початку він будувався і експлуатувався як структурний підрозділ «Антарктики» і був призначений для приймання, перевантаження та обробки продукції рибопромислового об'єднання. І не з ініціативи тодішнього об'єднання рибної промисловості «Антарктика» проводилася реорганізація (як це подано в позовній заяві), а за наказом вищих інстанцій. Отже ніякого самоуправства не було, однак цього стараються не помічати. То яку ж мету ставлять перед собою ті, хто на словах, начебто, підтримує Президента України в його курсі на реформування власності, а насправді не від того, щоб повернутися до методів 1917 року? Спробуймо проаналізувати.

Хай гине економіка, але перемагають амбіції

«Мудре» керівництво деяких міністерських чиновників державною власністю довело чимало донедавна великих конкурентоспроможних підприємств до того, що вони вже на ладан дихають. І лише тоді, коли стає очевидно, що ні розуму, ні сил немає, щоб витягти їх з банкрутної ями, починають говорити про приватизацію. Найсвіжіший приклад — суднобудівні заводи Миколаєва. І хоч як дивно, винних у такому становищі немає. А тепер, судячи з дій Мінрибгоспу, свідомо чи ні поставлено за мету ревізувати попередні рішення. А зрештою буде «потоплено» акціонерну рибопромислову компанію «Антарктика». Чим же завинив цей колектив перед державою? Очевидно, тим, що за останні два роки, коли відбувається спад в економіці держави, «Антарктика» постійно поліпшувала показники роботи. І вже минулого року порівняно з 1994-м (коли лише починалося акціонування) уп'ятеро збільшила вилов риби та виробництво рибопродукції, вчетверо зросла ефективність використання рибопромислових суден тощо. Окрім того, власним коштом відремонтовано десятки суден, закуплено нові.

Оскільки численні перевірки нічого не дали, підходи докорінно змінили. Тепер будь-що вирішили забрати те, без чого рибопромислова компанія просто не зможе існувати. А саме: судна допоміжного флоту, холодильники, складські приміщення, об'єкти портової механізації. А коли до цього додати, що Мінрибгосп проти оренди компанією портових причалів, під'їзних шляхів тощо, то «Антарктика», не маючи доступу до берега, перетвориться на «летючого голландця». Зате міністерство матиме змогу, як то кажуть, взяти виробничників за горло і диктувати їм свої умови. У цьому ж руслі, очевидно, вирішила працювати Генпрокуратура.

Водночас люди, які справді мислять державними категоріями, мають своє бачення розв'язання проблеми. Зокрема, в листах, адресованих Президентові України, Фонд держмайна України вказує, що найоптимальнішим варіантом було б створення спільного підприємства на базі майна, яке залишилося у власності держави, та оборотних коштів АРК «Антарктика» з подальшим переданням державної частки в управління Мінрибгоспу. Такої думки дотримується і керівництво Одеської обласної держадміністрації. А голова Іллічівської міськради В. Хмельнюк у листі до Президента України прямо вказує, що міністр М. Шведенко, захищаючи вузькокорпоративні інтереси, ініціює питання вилучення зі статутного фонду АРК «Антарктика» майна структурного підрозділу — перевантажувального комплексу. Це, на думку міського голови, призведе до зупинки стратегічно важливого підприємства, значних втрат надходжень до бюджету і зростання соціальної напруженості в регіоні.

Є й інші аргументи, які свідчать про недалекоглядну чи, можливо, далекоглядну політику Мінрибгоспу України. На сьогодні дебіторська і кредиторська заборгованості підприємств галузі становлять, відповідно, понад 90 та більш як 210 мільйонів гривень. За перший квартал цього року підприємствам і організаціям Мінрибгоспу надано 1,2 мільйона гривень. Куди вони пішли — тема окремої розмови, однак це мізер порівняно з тим, що потрібно для нормального функціонування частки Іллічівського перевантажувального комплексу, якби вона перейшла, так би мовити, у власність Мінрибгоспу. У реконструкцію енергопостачання до всіх причалів та кранового господарства, водо- і теплопостачання всіх об'єктів, будівництво залізобетонного майданчика для обробки вантажів, капітальний ремонт під'їзної залізниці від Іллічівська до порту тощо АРК «Антарктика» лише минулого року вклала майже два мільйони гривень. За попередніми підрахунками спеціалістів, на негайний ремонт більшості об'єктів, які нині перебувають у державній власності, та закупівлю необхідного обладнання витрати становитимуть понад 11 мільйонів гривень та 3 мільйони американських доларів. Окрім того, підтримка обладнання в належному стані потребує щомісячно 200 тисяч гривень. Якщо в кишенях міністра пана Шведенка є така сума (а в Міністерства, як бачимо, немає), то можна, звичайно, передавати йому споруди. Інакше банкрутом стане передусім державне підприємство. Щодо «керованості і впливу з боку держави», то міністерство це чітко продемонструвало на прикладі того ж таки Керченського рибного порту. А стосовно «винятково стратегічного» порту, то міністрові не зайве було б знати, що поруч за 500 метрів — Іллічівський морський торговий порт, за 15 кілометрів — Одеський, за 40 — Південний. Їх сумарна потужність з обробки вантажів — понад 50 мільйонів тонн на рік. А всього на Чорноморському та Азовському узбережжях України розташовано понад 20 морських портів, середня завантаженість яких становить лише 30-40 відсотків. У той же час через небажання пана Шведенка (про що свідчить його лист до Прем'єра) піти назустріч «Антарктиці» щодо оренди портових споруд держава вже втратила мільйони гривень.

Треба говорити відверто, що банкрутами стануть понад 50 тисяч власників— акціонерів «Антарктики», а риба буде імпортна за цінами вдвічі-втричі вищими від світових. Більше того, хто відшкодовуватиме втрати акціонерам — бюджет чи міністр зі своєї кишені? То, можливо, краще було б не «давати завдання» главі держави, урядові, Генпрокуратурі, а спрямувати свою енергію передусім на виведення з кризи рибопромислової галузі? Бо втратити те, що є, розуму не треба, а відродити — може не стачити.

Василь ТУГЛУК.

Київ—Одеса—Іллічівськ—Київ.

У комітетах Верховної Ради України

Голос підприємців почули

Далеко не «відпускним» був цей тиждень для Комітету з питань економічної політики та управління народним господарством. Робочі групи, до складу яких окрім народних депутатів входять працівники Секретаріату Верховної Ради, науковці, представники міністерств і відомств продовжували роботу над законопроектами. Зокрема, до розгляду на наступній сесії в першому читанні підготовлено нову редакцію змін і доповнень до Закону України «Про власність». Опрацьовано і підготовлено до другого та третього читання відповідно проекти законів щодо внесення змін і доповнень до законів «Про оренду державного майна» та «Про природні монополії».

У відповідь на звернення 5'єднань підприємців розроблено також проект закону «Про внесення змін і доповнень до Закону України «Про патентування деяких видів підприємницької діяльності».

Завершено також роботу над підготовкою до розгляду у другому читанні проекту закону «Про торгово-промислові палати».

В номер

● *Донецьк*

Пам'яті барда

Кількагодинним концертом на спорудженій просто неба сцені відзначив Донецьк сороковини з дня смерті російського поета й музиканта Булата Окуджави. Подія зібрала в центрі міста близько п'ятисот шанувальників таланту великого барда і зо два десятки самодіяльних співаків, які виконували його пісні. Концерт пам'яті Окуджави став чи не єдиним абсолютно некомерційним заходом у культурному житті шахтарської столиці.

● *Сімферополь*

Падаємо...

Рада Міністрів Криму підсумувала соціально-економічний стан півострова за перше півріччя. Висновок—невтішний. Майже в усіх галузях, які формують бюджет, зафіксовано значний спад виробництва. Більш як 3700 підприємств припустилися невчасних розрахунків. Через це бюджет автономії недоотримав 90 млн. гривень. Страйкували і збираються ще вчителі, лікарі, пенсіонери.

Проте урядовці вважають, що їм вдалося розробити комплекс заходів зі стабілізації.

Зустріч тижня

Журналісти, кричіть «ура»!

Перший віце-прем`єр-міністр Василь Дурдинець відвідав Спілку журналістів України, де зустрівся з секретаріатом цієї наймасовішої журналістської організації.

Як поінформував голова Спілки Ігор Лубченко, організація об`єднує багатотисячний журналістський цех навколо національної ідеї, дотримуючись чітких державницьких пріоритетів: всебічно і неухильно підтримувати вітчизняного товаровиробника та захищати національну культурну спадщину.

Особливу увагу учасники зустрічі зосередили на предметному аналізі проблем у діяльності засобів масової інформації. Йшлося про необхідність невідкладно підтримати на державному рівні місцеву пресу, впорядкувати механізм оподаткування та ціноутворення, зокрема, на поштові послуги.

Василь Дурдинець підтримав пропозицію керівництва Спілки про проведення громадської експертизи ціноутворення у друкованій періодиці. Він, як голова Координаційного комітету по боротьбі з організованою злочинністю та корупцією при Президентові України має намір звернутися до Голови Верховного Суду з пропозицією узагальнити практику судових процесів над журналістами та редакційними колективами з тим, щоб покласти край випадкам тенденційного незаконного переслідування журналістів.

Яна СТАДІЛЬНА, «Голос України»

Розмова без старших і молодших

Візит тижня

Візит як візит — так однією фразою можна було б оцінити приїзд до Києва на цьому тижні Президента Республіки Вірменія Левона Тер-Петросяна. Підсумки схвально оцінюють обидві сторони. Необхідність відновлення співробітництва в нових історичних умовах було неодноразово підкреслено.

Мабуть, у результаті усталених стереотипів хочеться порівнювати його з відносно недавнім візитом Президента Азербайджану Гейдара Алієва — сусіда в регіоні, відносини з яким у Вірменії складні і неоднозначні. Так ось, порівняно з прийомом азербайджанського гостя не було ані помпи, ані вишикуваних у чергу офіційних осіб, які жадали особистих бесід, ані нестримного захвату обох президентів під час заключної прес-конференції.

Та й програма візиту, враховуючи, що він тривав усього два дні, крім основних, була насичена культурними заходами. Причому доволі значущими, такими, як відкриття пам'ятника кінорежисерові Сергію Параджанову. Подія ця мала цікаві нюанси. По-перше, враховуючи ті, м'яко кажучи, не завжди натягнуті відносини з властями, які були у великого художника за життя, трохи комічний вигляд мала церемонія відкриття в присутності відразу двох президентів. Як сказав один із соратників Параджанова: «Він би щиро повеселився». І друге, що, на жаль, дуже часто має місце в звичних для нашого менталітету авральних ситуаціях: було переплутано і неправильно викарбувано дату смерті майстра...

На мій погляд, основним підсумком візиту можна вважати чергове підтвердження того, що Україна проводить у Закавказзі збалансовану політику і віддає перевагу подальшому розвиткові та розширенню двосторонніх відносин з кожною з трьох країн регіону.

Як підкреслили обидва президенти, в України та Вірменії немає розбіжностей у плані зовнішньої політики, і сьогодні країни прагнуть надолужити згаяний час для конкретного і конструктивного економічного співробітництва. Однак жодної конкретики з цього питання журналістам домогтися не пощастило. За словами Левона Тер-Петросяна, розвиток економічних відносин з Україною передбачається на трьох рівнях: міжурядовому, пов'язаному з безліччю проблем, на рівні приватного бізнесу, як найреальнішого, та регіональному, що, враховуючи складності з транспортним сполученням, взагалі дуже розпливчасто. Відповідаючи на це саме запитання, Леонід Кучма відзначив, що «Вірменія мала унікальні виробництва, наприклад у хімічній промисловості, і ми зацікавлені в співробітництві у тих галузях, у яких Вірменія випереджає нас». Відразу ж виникає ряд запитань: а чи має нині Вірменія унікальні виробництва? З хімічною промисловістю і в Україні, здається, немає проблем. У чому конкретно Вірменія попереду нас?..

Історично Вірменія на Закавказзі обстоює найбільш проросійську позицію. Візит до Києва показав, що позиція Вірменії набуває певних змін. Вони, з усього видно, викликані фіаско Москви у врегулюванні карабаського конфлікту, який є найболючішою темою як для вірменів, так і для азербайджанців. У цьому плані порадував оптимізм вірменського Президента: «Завтра Вірменія і Азербайджан стануть першими і природними партнерами, але це залежить від розв'язання карабаської проблеми. Зараз іде важкий пошук компромісу, який можливий при виявленні політичної волі з обох сторін. Думаю, що війни більше не буде».

Нинішній візит Президента Вірменії, підписання дев'яти важливих документів і загальної декларації — помітний крок у процесі формування якісно нових відносин, однак він ще далекий від епітетів «значний» та «історичний».

Валерій ДРУЖЕНКО, «Голос України»

Держзамовленню наказано поки що жити

Коментар тижня

Засіки батьківщини поволі заповнюються зерном нового врожаю. Збіжжя, здане аграрниками на хлібоприймальні підприємства, рахують вже сотнями тисяч тонн. Якщо зважати на польові дивіденди цього сезону (а з кожного гектара нині сільгоспвиробник збирає зерна майже на 8 центнерів більше, ніж 1996 року) і на те, що площі під зерновими зросли майже на 550 тисяч гектарів, варто сподіватися — державний коровай-97 не успадкує долі свого торішнього попередника.

Слід нагадати: минулого сезону остаточного формування держзамовлення через неврожай та небажання сільгоспвиробника мати справу з державою — партнером не надто сумлінним— так і не відбулося. Не допомогла навіть постанова Кабміну про хід заготівлі зерна в держресурси. В підсумку із законтрактованих 5 мільйонів тонн збіжжя до засіків надійшло тільки 4,8 мільйона. І то лише тому, що чиновник на місцях щодо держзамовлення провадив добровільно-примусову політику, а на аграрному олімпі врешті-решт дали добро на закупівлю зерна п'ятого класу (непродовольчого), якого торік зібрали 60 відсотків від загалу. Втім, пшениця нинішнього врожаю не якісніша. Брак добрив, гербіцидів, рясні дощі зробили свою справу. Мало яке господарство може похвалитися зерном другого, а тим більше, першого класу.

Держзамовлення нинішнього року різноманітністю не вирізняється. Як і торік, держава збирається придбати в селян 5 мільйонів тонн збіжжя, закупівлю проводитиме державна акціонерна компанія «Хліб України», а замовлення не поширюється на інші види сільгосппродукції. Дещо незвичним можна вважати хіба що більш сумлінне авансування державою формування хлібного стратегічного запасу: як стверджують у Мінсільгоспі, закуповуване зерно профінансовано на 72 відсотки. Втім, як і завжди, за гроші, здебільшого, слугують матеріально-технічні ресурси, а відтак селу й надалі жити в обіймах бартеру.

До новенького можна віднести й заяву в аграрних верхівках про можливу відмову надалі від системи держзамовлення. З недавніх часів в уряді визнають систему держзакупівель хибною. Не останню роль у такому «прозрінні» грає Світовий банк, який, надаючи позику у 300 мільйонів доларів, натомість вимагає проводити закупівлю зерна через біржі. Та, схоже, курилка проживе ще не один рік. Наступного сезону в уряді планують лише зменшити обсяги держконтракту до 3 мільйонів тонн. За словами віце-прем'єра Михайла Зубця, іншого способу підтримки сільгоспвиробника в нас немає. Від держзамовлення Україна відмовиться. Та лише тоді, коли запрацюють біржі, а комерційні структури авансуватимуть аграрників напередодні жнив. Останні ж вкладати кошти в сільськогосподарське виробництво поки що не поспішають.

Надія БЕДРИЧУК, «Голос України»

КОРДОН НА ЗАМКУ. КЛЮЧ — У ЛУКАШЕНКА

Погроза тижня

Київ здивований нещодавніми висловлюваннями Президента Білорусі Олександра Лукашенка щодо «встановлення жорсткіших заходів митного і прикордонного контролю» на українсько-білоруському кордоні.

Зокрема, начальник управління МЗС України Станіслав Лазебник сказав, що встановлення на кордоні штучних бар'єрів завдасть збитків не лише Україні, а й Білорусі.

Однак образливо навіть не те, що білоруський лідер пригрозив «прикрити» кордон (принаймні, слова — це ще не дії), а те, як Олександр Лукашенко аргументував своє рішення. Він сказав, що, на превеликий жаль, Мінську не вдалося досягнути з Києвом інтеграції такого ступеня, як з Москвою. Тож, якщо «Україна хоче стати суверенною державою, нехай нею й буде. Але не за наш рахунок», — заявив білоруський президент.

І саме для того, щоб Мінську не довелося оплачувати наш суверенітет, і потрібен жорсткий контроль на спільному кордоні. Цікаво, Лукашенко запевнив, що і Росія скоро вживе таких заходів. Правда, невідомо, чи давала Москва повноваження «союзному» президентові розписуватися за неї. Відомо: коли говорить білоруський лідер, логіка скромно замовкає. Та цього разу Олександр Лукашенко перевершив себе. Минуло менше двох місяців, як набув чинності підписаний договір про державний кордон між двома країнами. Нарешті після довгого спаду, почав зростати наш товарооборот, сягнувши позначки 1,4 мільярда доларів. Однак, схоже, для офіційного Мінська показником тісних відносин між державами є не активна торгівля, а декларації про інтеграцію та обійми політиків.

Зрозуміти Олександра Лукашенка важко ще з однієї причини. Нині, коли названа сестра Білорусі — Росія — веде переговори з Україною про звільнення деякої продукції від сплати мита, Білорусь заявляє про введення жорсткіших митних правил. Де ж те хвалене взаєморозуміння між Мінськом і Москвою, якщо вони не можуть навіть елементарно скоординувати свої дії?

Чимало зарубіжних держав виступають нині за ізоляцію Білорусі. Противником цього завжди була Україна. Однак, якщо Мінськ сам закриє кордони держави, то —на здоров'я. Київ, звичайно, втратить давні економічні зв'язки. Але буде в цьому і дещо позитивне: Україна активніше інтегруватиметься з європейськими державами, шукаючи партнерів відтоді не на півночі, а на заході. Нові економічні зв'язки, які може налагодити Україна з Європою, будуть значно міцніші й надійніші. Адже на Заході, на відміну від деяких республік колишнього СРСР, розглядають все з позиції «вигідно-невигідно», а не ставлять за давньою радянською традицією політичні амбіції вище економічних інтересів.

Констатація тижня

Замість нового авто — розлучення по-корейськи

«Відсутність у 1993 році (саме тоді розроблялася програма «Автомобілі України») чіткої і зрозумілої державної лінії розвитку автомобілебудування в Україні — головна причина болісних і тривалих пошуків оживлення Запорізького автозаводу», — сказав на прес-конференції в Запоріжжі заступник голови облдержадміністрації Петро Ванат.

«Для початку ми трохи танцювали з італійцями, потім вальсували з французами, пізніше зблизилися у чарльстоні з «Дженерал моторс», а нині маємо «розлучення по-корейськи», — ось такий образ він вималював. І все через те, що Україна в 1993 році не усвідомила: автомобілебудування є серцевиною економіки й технічного переозброєння держави.

І все одно не втратив віри в можливість оживити конвеєр «АвтоЗАЗу» голова правління ВАТ Олександр Сотніков. Він переконаний, що «в парламенті України існує консолідована більшість, яка підтримає проект закону про стимулювання виробництва автомобілів в Україні і його пощастить прийняти у вересні».

Володимир ДУПАК.

Ярмарок тижня

Сергій ПАВЛЕНКО, «Голос України»

На виду — все своє

Дводенна виставка-ярмарок товарів вітчизняного виробництва «Прогрес-97» відбулася у Чернігові. У ній взяли участь підприємства, акціонерні товариства, які продемонстрували зразки нового обладнання, передових технологій, засоби автоматизації та контролю, комп'ютерну техніку, вироби масового споживання. З метою пропаганди придеснянських новинок планується проведення до кінця року ще семи подібних виставок.

Фестиваль тижня

Володимир ОСТРІВЕЦЬ, «Голос України»

Пісню моря складає Крим

Традиційний міжнародний фестиваль мистецтв «Пісні моря», що відкрився в Керчі, зібрав ціле сузір'я. Перед керчанами вже виступили народні артисти Анатолій Солов'яненко, Юрій Богатіков, Тамара Міансарова, заслужена артистка України Зоя Руднік, відомі актори і співаки Наталя Крачковська, Андрій Державін, В'ячеслав Добринін, Державний кримськотатарський ансамбль «Хайтарма» та інші вітчизняні й зарубіжні діячі мистецтв. «Пісні моря» лунатимуть також у Феодосії, Судаку, Алушті, інших містах і районах автономної республіки. А завершиться фестиваль на сімферопольському стадіоні «Фіолент» великим концертом і святковим феєрверком.

Ольга ВАУЛІНА, «Голос України»

Якщо гора не йде до Магомета...

Кінофорум тижня

НЕЩОДАВНО в Міжнародному дитячому центрі «Артек» відфестивалив п'ятий кінофорум з однойменною назвою. Очолив цю культурницьку акцію російсько-український тандем — В'ячеслав Тихонов і Віктор Гресь. Протягом десяти днів артеківці розкошували «світом ожилих миттєвостей». Великому глядацькому журі треба було впоратися з нелегким завданням — обрати найдобріший, найцікавіший і найсмішніший фільм, а також нагородити своєю прихильністю найкращих актора і актрису.

У конкурсній програмі брали участь лише вісім художніх стрічок. Переважно російських. На жаль, Україна не спромоглася виставити на конкурс жодного фільму (він мав бути знятий за останні рік—півтора). Тому глядачам довелося задовольнятися ретроспективою українського дитячого (і не тільки) кінематографа: «Чорна курка» Греся, «Гелі і Нік» Вадима Ілленка, класичний «Москаль-чарівник», «Юнга зі шхуни «Колумб»...

Іще недавно Міжнародний дитячий фестиваль «Артек», по суті, був російський — майже за все платило «Роскіно». Цього року цінова політика зазнала змін. Цілком логічно, Росія не бажає вкладати гроші в український культурницьку акцію. І все-таки завдяки Міністерству України у справах сім'ї і молоді фестиваль відбувся.

На думку директора програми кінофестивалю «Артек» Володимира Вагнера, головна мета цього заходу — не зробити з дітей критиків, а навчити їх бути професійними глядачами, вміння дивитися й бачити кіно. Нині в «Артеку» відпочивають діти (переважно з України) з малозабезпечених, неблагополучних, «чорнобильських» сімей. Багато хто з них ніколи в житті не бував у кінотеатрі. Для таких дітей кінофестиваль — яскрава, незабутня подія. Та й для більшості їхніх однолітків кіно асоціюється виключно з телевізором чи «відиком». Шкода, до кінотеатрів, на «велике» кіно нині ніхто не ходить. Можливо, після фестивальних широкоекранних сеансів в «Артеку» ставлення дітей до цього виду мистецтва зміниться...

Марафон тижня

Лідія ТИТАРЕНКО, «Голос України»

Козаки бігати вміють

Викладач Черкаського державного університету імені Богдана Хмельницького майстер спорту Сергій Лавренюк здобув перемогу на 6-му Моравському супермарафоні, що відбувся в Чехії. Спортсмен подолав 310 кілометрів складної пересіченої місцевості за 24 години 36 хвилин.

Сергій, незважаючи на свою молодість, — досвідчений марафонець. Він рекордсмен України на дистанції 100 кілометрів у закритих приміщеннях. На чемпіонаті світу з супермарафону, який відбудеться у вересні в Голландії, Лавренюк має всі шанси виграти ці змагання. У підготовці до чемпіонату рекордсмена підтримує відома благодійницькими справами черкаська фірма «ВССС».

Георгій ВОРОТНЮК, «Голос України»

Обережно: скутери

Трагедія тижня

НА ПЛЯЖІ 13-ї станції Великого Фонтану сталася трагедія. Молода одеситка не справилася з управлінням скутером, на якому каталася, й той помчав на хвилеріз, де зазвичай літньої пори завжди багато людей. Водний мотоцикл налетів на двох дівчаток-сестер, завдавши їм важких травм. Старшеньку, 13-літню Настю, лікарям так і не вдалося врятувати, невдовзі вона померла. Молодша, Юля, стала калікою. За даним фактом порушено кримінальну справу, ведеться слідство.

Мода на скутери прийшла до Одеси недавно — років зо три тому. Дуже швидко в пляжних зонах облаштувалися фірми, що почали видавати водні мотоцикли напрокат усім бажаючим. За чималу плату, зрозуміло. Новий вид бізнесу, однак зовсім не переймається правилами безпеки. Тим часом цей водний мотоцикл може розвивати швидкість до 70—80 кілометрів на годину. Тому його мають реєструвати в інспекціях з маломірних суден Держфлотнагляду, аби потім експлуатувати за всіма правилами. І найперше — управляти скутером має спеціально навчена людина.

Бізнесмени, однак, тим відверто нехтують: інструкторів, аби заощадити на зарплаті, в них мало, а скутерів багато. Отож видають їх з «правом управління» кому завгодно. Лише б грошики йшли. Товариство з обмеженою відповідальністю «Піналекс Інтергро», що видавало напрокат скутери на 13-й станції Великого Фонтану, свою діяльність тут згорнуло, перебралося, подейкують, в інше місце. Теж, думається, доходне. Натомість прийшли інші бізнесмени. Чи подбають вони про надійну безпеку?

Аварія тижня

Володимир ПРИТУЛА, «Голос України»

Колектор знову прорвало

Аварія сталася на багатостраждальному каналізаційному колекторі міста Севастополя. Ввечері в неділю зупинилось 3 каналізаційно-насосні станції, оскільки в колекторній трубі на глибині півтора метра було виявлено пробоїну діаметром 800 мм. Внаслідок цього в море потрапили стічні води. Причому, інтенсивність їхнього скидання сягала тисячі кубометрів на годину. Міські власті одразу ж обмежили подання води населенню Севастополя і закрили пляжі в Севастопольській, Піщаній і Карантинній бухтах. Але вже наступного дня комунальники усунули поломку, а міська санепідстанція відкрила для відпочивальників більшість пляжів, окрім одного — «Сонячного», де вода ще не відповідає санітарним нормам. Тим часом у місті спостерігається зростання кількості кишкових інфекцій. Чи не забруднене море стало причиною цього?

Сергій ВЛАД, журналіст

Світ чорно-білий, хоч кричи!

Анекдот тижня

НА ПОБУТОВОМУ рівні розповідають такий анекдот. Зустрічаються два сусіди по будинку: «Як справи?» — «Не питай, — одказує один, — чорна смуга — вже третій місяць зарплати не виплачують». Три місяці потому зустрічаються знову: «Ну як?» — «Не питай, — оце з'ясувалося, що то була ще біла смуга — півроку на роботі ані копійки».

Цей анекдот згадався цього тижня у зв'язку з оптимізмом, який спостерігався на розширеній колегії Державної податкової адміністрації, присвяченій підсумкам роботи за перше півріччя. Судячи з усього, цей оптимізм зумовлений тією обставиною, що за цей час надходження до державного бюджету становили 9,6 мільярда гривень, або, як рознесли цю радісну звістку інформагентства, це на 14 відсотків більше, ніж за відповідний період минулого року. Мабуть, оптимізм ДПА слід розцінювати як анекдотичну білу смугу. Бо, з огляду на цифри номінального ВВП та інфляції, розміри інших доходів бюджету держави, цілком зрозуміло, що цього замало, щоб перебувати в руслі бюджетних і небюджетних зобов'язань.

Навіть якщо ДПА виявиться спроможною «витрусити» з рахунків боржників усі недоїмки (962 мільйони гривень) і тільки й переймatиметься тим, що повертатиме борги в заробітній платі і пенсіях, ясно, що без істотних доходів від зовнішньоекономічної діяльності, розміщення цінних паперів і, звісно, без зовнішніх кредитів бюджетної каші в цьому році не зварити. Нагадаю, що згідно з вистражданим балансом видатки бюджету мають становити 45 мільярдів гривень. Тобто 45 відсотків від рівня ВВП. Проте до цього орієнтира уряд не дотягується. Навіть якщо пожертвувати на нього податковий «урожай» першого півріччя.

Клара Новикова: «Не читаю детективів та любовних романів»

СЕРЙОЗНА бесіда із нею недосяжна, адже єдина і неповторна леді у чоловічій юрбі естрадників розмовного жанру й під час газетного допиту постійно бешкетує та мило гримасує.

Ми розмовляли про все. У купе есвешного вагона, що віз артистку на гастролі до Києва — рідного міста Клари, в якому минуло її дитинство.

— Коли ви не в дусі або заслабли, яким чином змушуєте себе вийти на сцену?

— Пригадую, як одного разу бачила Аркадія Райкіна перед концертом у Колонному залі Будинку спілок. За лаштунками стояла жінка з пляшечкою ліків. Аркадій Ісакович був такий пониклий, утомлений життям, боротьбою, серцевими хворобами. І раптом оголосили його виступ. Зал загув, а Райкін — вилетів. Незбагненна метаморфоза! Неможливо пояснити, як це відбувається в артистів. Мить до виходу на публіку ще контролюєш себе, а потім уже — інший відлік, інше самосприйняття.

— Чим сьогодні насичене життя Клари Новикової? Чи багато у вас роботи?

— Життя моє не просто насичене. Я вже місяць не була вдома. Без мене донька вийшла заміж — про це дізналася телефоном, коли була на гастролях в Ізраїлі. Мабуть, без мене народить дитину.

Багато працюю, репетирую. До поїздки на «Слов'янський базар» у мене був тур Полтава-Харків-Київ. Готуючися до нього, ми з режисером ніяк не встигали зустрітися у нормальний репетиційний час. Тож бачилися глибокої ночі у мене вдома та відпрацьовували номери до четвертої ранку.

Я живу до цілковитого виснаження, неправильно. Однак актор по-іншому не може. Без роботи він — жалюгідне видовище.

— А як відновлюєте сили?

— Репетирую. Готую нові номери, зустрічаюся з авторами. Адже сценічна робота — це процес віддачі, а репетиція — знову накопичення.

— Десь читала, що коли у вас поганий настрій, ви купуєте собі якусь дрібничку або тканину...

— Це справді так. Проте я тепер не тканину купую, а іграшки. І вже не стільки тому, що хочу підняти настрій. Це — нове хобі: робити подарунки. Хоча воно було у мене завжди.

— Нещодавно на вашому концерті ви довели: ваше київське дитинство для вас дуже значуще, інакше ви не включали б оповідки про нього до своїх виступів...

— Розумієте, воно десь там гніздиться. Не так давно про все це вийшла моя книжка. Жінки, що залишили слід у моєму житті, тепер переселилися на сцену.

— А можна говорити про спонтанне народження деяких персонажів?

— Одного разу в Архангельську мене буквально затягнули до секс-шопу. Походила по магазину — й з'явився монолог архангельської тітки, що потрапляє до секс-шопу.

— У вас у Києві — батьки, а чи залишилися подружки, друзі?

— Звичайно, Лідочка Яремчук, з якою ми приятелюємо ще зі школи. Вона — заслужена артистка. І ще є чимало. Переважно ті, з ким разом займалася в гуртку художнього читання у будинку піонерів Московського району.

— Скільки у вас незіграних ролей?

— Сподіваюся, ще предосить, інакше час було б завершувати роботу. Моя найзаповітніша мрія — вийти на сцену театру. Як, мабуть, і кожний актор, вважаю себе нереалізованою у драматичному плані. Дуже відомі театральні режисери пропонували мені ролі. Однак довелося б кинути естраду, це аж ніяк неможливо.

А на запитання про улюблену актрису назвала б Джульєтту Мазіну. Вона являє собою те, чого хотілося б прагнути.

— Як жінка які спокуси можете собі дозволити? — Усі!

— А які ваші книжкові уподобання? — Люблю серйозну літературу. Я не читаю детективи та любовні романи. Хоча, мабуть, варто було б почитати, щоб зрозуміти, чому жінки ці романи читають.

— Ви маєте чудовий вигляд — на концертах і в житті. Це все — косметичні салони, солярії?..

— Такі радощі оминають мене. Для цього слід бути зовсім вільною. Часом заздрісно дивлюся на засмаглих доглянутих жінок. Адже жінка не має права виглядати погано. Одна із моїх улюблених актрис — Анні Жирардо — вся у зморшках, однак не робила підтяжок. Бо вважає, що кожна зморшка — прожитий рік. І мені імпонує, що вона — цілком природна. Проте акторська професія вимагає жертв. І хтозна, можливо, і я колись щось собі на щось натягну...

Розмовляла Ольга КРАСОВСЬКА.
Фото Анатолія ФЕДОРЦІВА.

Сергій МЕЛЬНИЧУК, «Голос України»

Натхнення на... 20 гривень

Культура села: продовжуємо розмову

Сидимо із Святославом Дмитровичем Кравчуком, завідувачем клубу села Воскодави, на лавочці під розлогими деревами. Пора післяобідня, але клуб не зачинений. Та й Святослав Дмитрович у відпустці. Просто прийшов наглянути, а тут раптом — кореспондент.

—Та що я вам про клуб розповім? Біда, як і скрізь. Ото іноді зберуться молоді, поскачуть під магнітофон. Ну, збори колгоспні раз чи два на рік. Іноді на свято шкільна самодіяльність завітає. Ото і все.

—А концерти, кінофільми?

—Кінофільми вдома дивляться, по телевізору...

Настрій у Святослава Дмитровича якийсь пригнічений. Пенсійного віку людина, але ще ж не такого глибокого.

—А з чого тішитися? — зітхає. — За минулий рік не одержували платні з липня по грудень. Цього року до березня було півставки, тепер кажуть, буде четвертинка. Двадцять, значить, гривень...

Негусто.

—А сільрада, в якої ви на балансі, щось допомагає?

—Та що вона допоможе? У них самих і копійки немає.

—А місцевий колгосп?

—КСП у нас, «Горинь» називається. Ось їхня контора в одному приміщенні з нами. З лютого цього року господарство очолив новий голова — Анатолій Шандрук, добре береться за справу. Видно, буде толк, тоді, може, і нам щось перепаде...

... У Тучині того ж, Гощанського району людей мешкає багато. Особливо — молодих. Тому й розпочали розмову із двома представницями з них — Людою та Оксаною.

—У нас нудьгувати не доводиться, — розповідають навперебій. — У будинку культури і дискотека чудова, і самодіяльність, і відомі колективи приїжджають. Навіть цирк був, Андрій Миколайчук співав...

—Босий?

—Ні, у шкарпетках, бо ще холодно було.

До розповіді дівчат згодом додала завідувачка Гощанського райвідділу культури Валентина Євич.

—Святослав Гірак, тамтешній директор БК, — справжній ентузіаст. До Тучина на вечори відпочинку їдуть навіть з довколишніх сіл. Директор одержує повну ставку, та ще й будинок культури чимало заробляє — от лише податки «з'їдають» до 70 відсотків того прибутку... А в них там діє два народних колективи — інструментальний ансамбль і зразковий дитячий духовий оркестр, є гарний хор, працюють інші гуртки. Якби так скрізь — і горя не знали б. На жаль, не всюди такі можливості. А вже ця «четвертована» зарплата — то взагалі, як мовиться, ні в які рамки не лізе. Насмішка — та й годі...

... З Тучина мій шлях проліг до Новоукраїнки Рівненського району. Село величеньке, дівчат стільки, що хлопці із сусідніх наречених саме тут вибирають. А де ж вибирати, як не в сільському клубі? На єдиному «культурному заході», який у Новоукраїнці в моді, — на танцях. Принесуть із собою магнітофон —аж курява до стелі здіймається. До упаду, як кажуть. Ото й уся культура...

—Але хоч би як воно було, — ділиться зі мною думками начальник обласного управління культури Юзеф Нікольченко, — та в області не закрито жодного із закладів культури — ні клубу чи будинку культури, ні бібліотеки. Звичайно, відповідна постанова Кабміну та указ Президента України щодо «латання дірок» у бюджеті нас добре підкосили. Якщо взяти оте «подрібнення» ставок на половинки і четвертинки, то фактично чисельність працівників у закладах культури області цього року скоротилася більш як на тисячу осіб. Скрутно так, що й казати про це тяжко. А що таке 20 гривень! Однак не падаємо духом, працюємо, віримо, що врешті-решт розвидниться...

Так, попри всі негаразди, культурне життя на Рівненщині не завмерло. Одне сказати: в області діє (саме діє, а не значиться у списках) 150 художніх колективів, які мають звання народних. До речі, зовсім недавно до них долучилося ще три — з Дубна, Корця і Березного. І всі вони виступають із чудовими концертами і перед односельцями, виїжджають в інші населені пункти. А то й в інші області чи навіть за кордон.

Проводять в області й великомасштабні культурні заходи. Цього року відбулися традиційні фестивалі «Коляда» і «Сурма-97», фестиваль духовної музики.

Усе, звісно, упирається у кошти. Ось для «заощадження» переведено на 0,75 окладу працівників обласного музею, Будинку народної творчості, обласної бібліотеки, у вимушену відпустку відправлено акторів облдрамтеатру...

—Але, — повторив Юзеф Нікольченко, — ми не падаємо духом. Вселяє надію на краще ставлення до культури обласної державної адміністрації, новим головою якої недавно призначено Миколу Сороку. Обласна рада на чолі з Романом Василишиним теж не стоїть осторонь. Останнім часом виділено кошти на ремонт обласної бібліотеки, театру, інших об'єктів. Отже, будемо жити...

Рівненська область.

Володимир НАВРОЦЬКИЙ

Ярові — оптимісти

ПРІЗВИЩЕ митців Ярових — батька Степана Калиновича і доньки Наталі — добре відоме не тільки в Ялті, Криму, а й в Україні, Росії. У квітні відбулася ювілейна виставка творів Наталі Степанівни в її рідній Ялті.

Такі зустрічі нам необхідні, а надто сьогодні, бо тільки справжня культура, мистецтво врятують нас у цей скрутний час.

Сонячний, життєрадісний лірик, реаліст, який міцно стояв на землі, залюблений у Крим, Степан Яровий був невиправним оптимістом у житті і творчості, і всім, хто стикався з ним, це надавало надії, віри в майбутнє в ті нелегкі часи.

Сам він родом зі Слобожанщини, приїхав до Криму юнаком за станом здоров'я і повернувся по війні до Ялти, де й народилася Наталя. Вона зростала, не відчуваючи «гноблення» авторитету свого маститого батька, і в цьому виявилася глибока мудрість художника як педагога.

А об'єднували обох незаперечний талант і висока вимогливість до себе, безкомпромісність і працелюбність. Часто батько й дочка виставлялися одночасно в залах Ялти, Сімферополя, Києва, але роботи їх зазвичай висіли на різних стінах. Та й світосприймання у кожного було власне. Дивовижні, темно-умбристі, драматично напружені натюрморти Наталки помітно контрастували з життєрадісними полотнами батька. Згодом з'явилися і гротескові пейзажі Ялти, у яких Наталка по-новому побачила своє рідне місто, відійшовши від відомих канонів зображення південних вуличок...

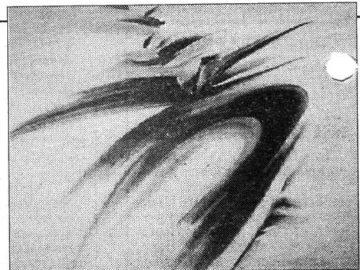
Одного разу, не повіривши зображеному на полотні, я навіть вирушив шукати цей не відомий мені старий «Будинок біля ринку». І таки знайшов, хоча протягом десятиліть проминав його, не звертаючи уваги.

Крім роботи в Криму, з часом у Наталки з'явилися творчі поїздки на Чернігівщину, у Львівську область, де величезне враження на неї справили природа й побут українських сіл і провінційних міст.

Помалу й наче непомітно почалося повернення митця до витоків, рідного коріння — природи й культури України.

Оселившись у Києві вже після Чорнобиля, Наталка як художник відчуває стан народу, приреченого на радіофобію, стан, коли нормою життя людей стає очікування нового лиха. На цей час з'являється й нове розуміння життя, природи, інтерес до космічної теми. Назви робіт на екологічну тему промовляють самі за себе: «Катастрофа», «Знак», «Перерваний політ» і зворушлива «Пташина серія», дивлячись на яку, розумієш, що й там, у взаємовідносинах природи, немає нічого чужого для нас, людей.

Ялтинська виставка — третя Наталчина персональна. Дві попередні були в Києві, за підтримки Всеукраїнського жіночого товариства імені О. Теліги. Хотілося б, щоб громадські організації в Криму, Ялті, керівництво міста хоч трохи допомагали нашим талановитим митцям влаштовувати такі експозиції.

Малюнок Наталі ЯРОВОЇ «Катастрофа».

Ялта.

Яна СТАДІЛЬНА, «Голос України»

Ой, цвіте «малина»... Наша в Польщі

Серед осіб, яких затримують на території Польщі за скоєння різних злочинів, перше місце давно і міцно посідають громадяни України.

Про есендівсько-польський «гоп-стоп» просто ходять легенди. Їх із вуст в уста переповідають постраждалі «човники». Ці розповіді мало в кого викликають особливе співчуття, тому що їх заняття і так передбачає певний «професійний» ризик. Здивування викликало інше. Співробітники нашого посольства у Варшаві відразу по приїзді українських журналістів, що супроводжували парламентську делегацію, попередили: розмовляти у громадських місцях краще англійською чи французькою, щоб «землякам» важче було розпізнати нас у строкатому натовпі. А демонструвати знання «великого і могутнього» взагалі не варто...

Попереджений — озброєний: ми добре попрактикувалися в іноземних. Але, вважаю, що від рекету нас це не врятувало б: у громадських місцях ми бували мало, і злочинці просто не встигли ретельно спланувати операцію з вилучення у нас добових.

Хронічно криміногенну ситуацію, яку створили наші громадяни для своїх співвітчизників на теренах Польщі, коментує Надзвичайний і Повноважний Посол України в Польщі Петро САРДАЧУК:

— Наше лідерство в польських кримінальних структурах — неприємний і, я б навіть сказав, прикрий, рекорд. Але треба взяти до уваги, що з загальної кількості осіб, що перетинають польський кордон, українці знову-таки посідають одне з перших місць. Торік на теренах Польщі побували майже 4,5—5 млн. українських громадян. Із них було затримано за різні види злочинів більш як півтори тисячі.

Хочу підкреслити, що більшу частину злочинів здійснюють організовані групи, причому інтернаціональні. З ними спільну боротьбу ведуть органи внутрішніх справ Польщі та України. Певні результати є. Становище в сьогоднішній Варшаві багато спокійніше порівняно з минулими роками. До нас щодня звертаються десятки людей, пограбованих нашими ж співгромадянами. Кожному намагаємося допомогти в міру можливостей.

— Яку пораду ви дали б землякам, що потрапили в біду?

— У будь-якому разі треба йти до польської поліції, а з питань, пов'язаних з поверненням додому, особливо коли вкрадено документи, треба звертатися до консульського відділу нашого посольства у Варшаві чи консульства у Гданську. А щоб уникнути неприємностей, не слід робити нічних променадів і за можливості не мандрувати Польщею на власному автотранспорті. Бо найбільшу кількість злочинів, зокрема вбивств, скоюють у нічний час на польських автотрасах.

І останнє: сьогодні в розшуку перебувають більш як 100 громадян України, зниклих безвісти на теренах Польщі. І по кілька років немає жодних слідів. Немає ліку випадкам кривавого «відбору» іномарок, які переганяють через Польщу до України. Є чимало епізодів, пов'язаних із торгівлею людьми. Зокрема, молодими дівчатами, яких по дорозі на «роботу» до Німеччини накачують наркотиками і, не довозячи до ФРН, використовують у Польщі.

Невесела картина, що й казати.

На знімку: польська в'язниця. Наші на прогулянці.

Фото ДІНАУ-Укрінформ.

Яна ОСАДЧА, журналістка

Чи з'явиться в українських німців третє «К»?

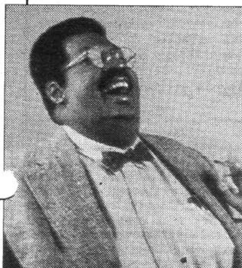
Наступного тижня для проведення політичних консультацій в Україну прибуває віце-канцлер ФРН, федеральний міністр закордонних справ Німеччини Клаус Кінкель. Як повідомили кореспондентові «ГУ» в посольстві Федеративної Республіки Німеччина в Україні, головною темою переговорів у Києві будуть двосторонні політичні та економічні питання, а також питання, пов'язані зі зміцненням європейської безпеки.

Останнє прямо пов'язане з підсумками пам'ятного мадридського саміту НАТО. Недавно Клаус Кінкель побував у Москві, де обговорювалися деталі можливих практичних кроків після оголошення президента Росії Бориса Єльцина про те, що російські атомні ракети не повинні бути спрямовані на держави—члени НАТО. Очевидно, ця заява — розминна монета Москви, з допомогою якої Росія вкотре раз з позиції сили намагається «виторгувати» право вето на вступ колишніх республік СРСР до Північноатлантичного альянсу. Відверне Росія ракети чи ні — ясно одне: «здавши» Польщу, Угорщину та Чехію, вона «більше не поступиться ані п'ядцю». Безсумнівно, що ця тема також обговорюватиметься на зустрічі Кінкеля з Президентом України Леонідом Кучмою та міністром закордонних справ Геннадієм Удовенком.

Три кити, на яких стоїть кожна добропорядна німецька родина, — це так звані три «К»: «кюхе» (кухня), «кіндер» (діти) та «кірха» (церква). На жаль, останнього «К» через дивну й заплутану історію, яка тягнеться ось уже три роки, сім'ї етнічних німців, що живуть в Україні, позбавлені. Можливо, приїзд федерального міністра і його відвідання євангелійсько-лютеранської церкви зрушать справу з меркантильно-бюрократичної точки. Оскільки такі «дрібниці», зрештою, доволі негативно позначаються на характері україно-німецьких відносин.

Сенсація

Сміх від сміху різниться

Яку реакцію у вас викликає слово «лоскіт»? А, між іншим, йтиметься про серйозні речі. Як повідомляє «Глобус», загадка механізму цього дивного явища та його значення для людини хвилювала багато видатних умів —від Сократа до Чарльза Дарвіна.

Найсерйозніші наукові дослідження з цієї проблеми ведуться в Каліфорнійському університеті. Керує ними професор Ніколас Крістенсен. Згідно з популярним тижневиком «Бізнес уік», він твердить, що лоскіт —явище дуже складне, і загальноприйнята точка зору, що лоскіт викликає напад сміху, зовсім неправильна.

Проведені експерименти виявили, що реакція людини, яку лоскочуть, не має нічого спільного з веселощами. Видаючи доволі схожі на сміх звуки та роблячи «конвульсивні» рухи, людина намагається показати, що такий вплив їй неприємний, і його слід припинити...

Нинішнє літо в Європі видалося холодним і дощовим. Але ж, як відомо, у природи немає поганої погоди, і якщо ти стомився, пропрацювавши цілий рік, то ніщо не в змозі завадити гарному відпочинку. Особливо у горах Австрії.

На знімку: високогірне містечко Ебенсі. Чудове місце для сімейного відпочинку.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Обрана не народом, а лише чоловіком

Минуло не так багато часу після приходу до влади нового прем'єр-міністра Ізраїлю Біньяміна Нетаньяху. Світ познайомився спочатку з ним, а невдовзі з його дружиною Саррою. І тепер подружжя може навіть посперечатися, хто з них більш популярний.

Ізраїльська преса більше, ніж інші, небайдужа до дружини прем'єра, розповідає газета «Новини тижня», яка виходить у Тель-Авіві.

«Вважають, що Сарра Нетаньяху має великий вплив на прем'єра, втручається в державні рішення, знає всі політичні таємниці і навіть бере участь у призначенні осіб на державні посади.

Саррі до вподоби увага преси. Любить, щоб її сьогоднішній візит до дитячого садка було висвітлено в затрашній газеті, а її інтимну бесіду в ролі фахівця-психолога з попередньо дібраним і перевіреним пацієнтом було знято для телебачення.

Вона полюбляє з'являтися в президії разом із чоловіком на будь-якому урочистому офіційному зібранні, на державних прийомах. Сарра любить, щоб телекамера під час найсерйозніших переговорів зупинялася саме на ній.

Тележурналістка Ілана Даян запросила її для інтерв'ю у популярній телевізійній програмі. Це інтерв'ю було перервано внаслідок скандалу, який учинила Сарра журналістам. Мовляв, Ілана не те запитує. Під час скандалу Сарра встигла розповісти про те, що знає політичних діячів (і назвала їх імена), які зраджують своїх дружин. Вона також повідомила, що багато депутатів кнесету «намагалися починати з нею» романи.

Крім того, дружина прем'єра заявила, що «вона не як Соня Перес (дружина колишнього прем'єр-міністра Ізраїлю Шимона Переса. — **Авт.**), яка полюбляє мити посуд і грати в карти, а вона освічена, розумна, любить свій народ, вболіває за нього і ще багато чого іншого». Її висловлювання обійшли світову пресу, у якій лунав сумнів, чи може прем'єр-міністр нормально працювати за такої поведінки дружини.

Народ Ізраїлю бачив Сарру Нетаньяху, яка входить до літака з маленькими дітьми, коли прем'єр летів на зустріч із президентом Клінтоном. При цьому повідомлялося, що літак спеціально було переобладнано для польоту Сарриних дітей. «Ми не розлучаємося з дітьми навіть на короткий час», — пояснила Сарра здивованим журналістам.

Преса писала про те, що Сарра вчилася у Швейцарії стояти на лижах (вона летіла з чоловіком на зустріч керівників європейських держав), а також про те, що зі Швейцарії до МЗС Ізраїлю надійшов рахунок з вимогою сплатити кілька тисяч доларів за «лижні» уроки.

Преса активно висвітлює хід судового позову колишньої хатньої робітниці Нетаньяху, звільненої Саррою без вихідної допомоги. Її рідний брат і батько публічно висловлюють невдоволення зухвалою поведінкою Сарри і її спробами втручатися в державні справи. А вона, пані Нетаньяху, мабуть, хоче відчувати себе Жаклін Кеннеді, принцесою Діаною, Хілларі Клінтон чи ще кимось.

Сарра Нетаньяху викликає із засідання уряду свого чоловіка, щоб із ним удвох відвезти до лікарні сина, який упав і поранив губу. Прем'єр кидає все і приїздить. Надактивність дружини прем'єра коштує платникам податків чимало.

Але це не головне. Головне, є небезпека, що голова прем'єра зайнята тим, як приборкати непокірну дружину. І часу для розв'язання державних справ практично не лишається. Сарра повідомила, що під час державних зустрічей в Америці Біньямін Нетаньяху кожні 15 хвилин телефонував до машини, щоб довідатися, як вона проводить час.

В усіх країнах світу до дружин політичних діячів ставляться з повагою. І ця повага збільшується, коли дружини розуміють, що їх обрав не народ, а чоловік. І поводять себе відповідно. Населення Ізраїлю обрало главою уряду Біньяміна Нетаньяху й не брало участі у виборі його дружини».

Михайло ВАСИЛАШКО, «Голос України»

...І перестав тішити Нетішин

КОЛИ йдеш вулицями Нетішина, створюється враження, наче місто — то єдина велика домівка, де владарює добра господиня. Навіть забуваєш, що нині Україна живе за умов економічної кризи, що комунальники подекуди не виходять на роботу, а десь через страйки та лінощі виростають терикони смітників. Тут — наче у музеї. Ловиш себе на думці, що хочеться змінити брудне взуття на чисті капці...

—Як же вам вдається у такій охайності тримати місто? — запитую в голови Нетішинської міської ради Івана Гладуняка.

—Справді, це досить важко. І, зрозуміло, сама комунальна бюджетна служба не змогла б стільки зробити. Нам багато допомагає електростанція, бо ж у цьому містечку мешкають тільки її робітники зі своїми сім'ями. І якщо говорити відверто, то Хмельницька атомна сьогодні утримує до дев'яноста відсотків соціальної сфери міста, а це — і житло, і школи, і садки, і заклади культури та спорту. Он сьогодні відкриваємо бібліотеку для юнацтва у молодіжному центрі. Там уже працюють клуби дитячої творчості, юних техніків, художників, аматорів сцени. Нещодавно відкрили і виставочний зал, де нині експонуються роботи відомої художниці Лідії Спаської.

різькій АЕС. У цьому контексті варто зазначити, що велику роль відіграє підсобне господарство, яке майже протягом року постачає молоко, м'ясо, рибу, свіжі овочі. Подивіться наші магазини робітничого постачання, що вціліли від приватизаційного пресу, і самі переконаєтеся.

З редактором місцевої газети «Перспектива» Віктором Гусаровим подалися на оглядини. Почали з їдальні, де за Вікторові «сапронівки» смачно пообідали разом із сотнями інших робітників. А потім товпилися в чергах у магазинах. Передусім в очі впадав широкий асортимент товарів: і промислових, і продуктів харчування. За відомчі чеки можна придбати від голки до імпортного телевізора чи холодильника. Якби стільки грошей заробив! У такий спосіб енергетики розраховуються і за всі комунальні послуги.

— Звісно, це певний вихід із становища, —звертаюся до заступника директора станції з соціальних питань Володимира Шлапунова. — А

Не знаходиться слів, аби пояснити такі дії. Наче глум. Під час перебування у Рівному Прем'єр-міністр обіцяв негайно поправити становище, але поки що результатів нема. Живемо тільки надією.

Надія додає сили духу людині, але ж не вилікує, не нагодує. Де ж шукати тих грошей на нагальні проблеми? З цими думками я блукав містом, аж поки не зустрів давню знайому, колишню комсомольську активістку, свою однокласницю, котра працювала на будові з першого дня.

— Як живеш, Галино? — питаю і дивлюся в її сумні, стомлені очі.

— Та хіба це життя?! Будівництво другого енергоблока не ведеться, Київ тільки обіцяє ось уже з дев'яносто третього року гроші й усе марно, то й роботи не маю. Слава Богу, що чоловік тієї станції тримається, то хоч харчі маємо. Іноді від мами з села щось підвеземо, так і перебиваємося...

— Брат казав, що у тебе проблеми зі здоров'ям. За що ж ліки купуєш?

— А яка у нього платня?

— Та як коли. Якщо станція добре працює, то він отримує й 300—400 гривень. Правда, чеками. Але й тому рад...

Зустріч із юністю не додала оптимізму, як і побачена муніципальна харчевня, де безплатно годували старих немічних людей. А зі смаком облаштовані громадські заклади ще більше додавали туги. Нетішин перестав мене тішити. Складалося таке враження, ніби я весь обдертий, у постолах стою посередині казкового кришталевого палацу. І хочеться їсти. Але коштовності до рота не покладеш.

Енергією атома атомники

— Виставки, концерти, змагання, квіти серед підстрижених газонів — усе добре. Але чи впливає це на настрій робітників, котрі кілька місяців «живих» грошей не бачать, а треба купити їсти, одягнути дітей?

— Здається, ви вже чули про наші «сапронівки» та «балачучки» (від прізвищ директорів атомної та управління будівництвом). Ось за такі гроші наші енергетики купують у магазинах і продукти харчування, і промислові товари. От тільки синові-студентові їх в інше місто не відправиш. Доводиться возити торби. І все ж, порівняно з іншими атомними електростанціями, у нас становище значно краще, нема тієї соціальної напруженості, що, скажімо, як Запорізькій АЕС...

ось, до прикладу, у людини весілля...

—У наших їдальнях за чековими книжками, як їх ще називають «сапронівки», можна і весілля справити. Але у вашому запитанні таки є рація. Бо ж ліків за них уже не купиш, — зізнається Володимир Олександрович. — А «живих» грошей ми, справді, не маємо. Якщо якась копійка потрапляє на рахунок, вона автоматично списується у бюджет як борг за податки. З іншого боку, бюджетні установи нам заборгували значно більше коштів, але Кабмін їх не повертає. Навпаки, через податкову адміністрацію взяв і описав споруди соціальної сфери — палац культури, спортивний комплекс, інші будівлі.

— А ти не бачиш, яка я зачухана? Просто з поїзда. Їздила до Польщі, накупила якогось дрантя, так оце несу продавати. У нас таким промислом багато хто рятується. Не раз бачила навіть інженерів, що мотаються за кордон у вільні від зміни дні. А зараз станція зупинилася на ремонт — так у Варшаві наших можна швидше здибати, як у Нетішині.

— А чому ж не кинете цю атомну і не поїдете у село?

— А там, думаєш, краще?! Ті самі біди. А тут і місто таке гарне, і природа. Та і дирекція, правду кажучи, про своїх робітників дбає. Якби ще я мала роботу, як чоловік, то можна було б жити.

І раптом я жахнувся власних роздумів. А, борони, Боже, такий меланхолійний напад був би в чергового інженера першого енергоблока? Чи почув би він тривожний дзвінок комп'ютера, чи встиг би отямитися раніше, ніж сталося б непоправне? Мені важко щось з певністю сказати.

Хмельницька область.

Володимир ДУПАК, «Голос України»

Я вперше заплакала...

***ТРИВОЖНИЙ** лист з Енергодара («Проблема школи і... безпеки атомної станції») було надруковано в «Голосі України» 3 червня. Нехай не ображаються наші читачі з інших міст України, але Енергодар не можна зрівняти з жодним. Це, як кажуть, виняток із правила. І не лише на території Запорізької області. Бо тут збудовано найбільшу в Європі АЕС, яка забезпечує 18 відсотків усього енергоспоживання в Україні, а також найбільшу в Україні Запорізьку ДРЕС...*

— Можна сказати, в Енергодарі зібрано енергетичну еліту колишнього Радянського Союзу, яка обслуговує ці два гіганти, — зазначає донедавна генеральний директор ВО «Запорізька АЕС», а нині президент Запорізької атомної енергетичної корпорації, депутат Запорізької обласної ради народних депутатів Володимир Бронніков. — Ми, коли піднімали атомну енергетику і взагалі енергетику, виходили з того, що людина, яка буде експлуатувати найсучасніші технології, нормально забезпечувати економічну та екологічну безпеку України, мусить мати відповідні побутові та всі інші умови. На жаль, вийшло так, що за останніх шість років ці умови вкрай погіршилися.

У зв'язку з цим персонал дедалі більше хвилюють аж ніяк не службові обов'язки, а можливість і шляхи нормально жити задля того, щоб працювати.

Рівень життя в Енергодарі не так давно був вищий, ніж у довколишніх населених пунктах, — веде далі Володимир Бронніков, — фінансувався за спеціальним рядком у державному бюджеті. Незважаючи навіть на те, що місто мало невисокий рівень побутового обслуговування, тут недосить було культурно-соціальних об'єктів, але все це більш-менш нормально утримувалк. Діти навчались, було де полікуватися і відпочити. І раптом...

* * *

«За 20 років роботи в школі, я вперше заплакала перед дітьми, коли зайшла мова про страйк учителів. У 11-му класі мені сказали: «Тетяно Семенівно, ми порахували, що з одинадцятими класами працюють 15 учителів. Щоб ви не страйкували, а ми мали змогу отримати атестати, ми згодні платити по 30 гривень»...»

Тетяна ПАШКУЛЬСЬКА,
вчитель історії.

***

«Якщо не буде відрахувань до бюджету, то заняття 1 вересня не розпочнуться. Бо виділені на папері 2,2 мільйона гривень — річний бюджет освітян міста, закінчаться 1 липня...»

Галина БІЛА,
завідувачка відділу освіти
Енергодарського міськвиконкому.

— Нині негайно треба всім не лише усвідомити ситуацію в таких, як наше, містечках, а прийняти відповідні рішення на рівні уряду та Верховної Ради, — каже Володимир Бронніков. — Сьогодні наш законодавчий орган в чинних законах про атомну енергетику та про місцеве самоврядування ніяк не виділяє такі містечка, які, будемо відверті, небезпечні.

Вважаю, для розв'язання проблеми є два шляхи. Перший — ринковий, коли виходячи з можливостей і необхідності атомної станції приймається рішення, за яким відрахування до бюджету йдуть знизу вверх. Спочатку наповнюються бюджети місцевої ради, далі — обласної, федеральної. Враховуючи, що одне робоче місце АЕС дає продукції на відповідну суму, інфраструктура в місті енергетиків має бути відповідною. Краще працюєш — краще живеш. Так, ми знаємо, чиниться в Японії, у США, в Німеччині —в усьому цивілізованому світі, бо електроенергетика —база буття держави і досить прибуткова галузь.

Другий шлях — адміністративний, коли в державному бюджеті виділяють спеціальний рядок і запроваджують спеціальне фінансування соцкультпобуту відповідних регіонів. Але те, що нині відбувається в нас із бюджетом, робить такий підхід неможливим. Хоча саме адміністративний режим запроваджено в Індії, Бразилії, Болгарії...

***

«Постанова Кабінету міністрів щодо обов'язкової оплати за використану електроенергію «живими» грошима нас радує. Надходження вже збільшились, стали потроху давати зарплату. Це — плюс. Але з 15 червня розпочалось відключення споживачів: і юридичних, і фізичних осіб. За умови, що промисловість лежить, хто братиме нашу електроенергію?

Зрозуміло, що одноблочні АЕС, коли буде відсутній платоспроможний споживач, відключати не будуть. Знижувати потужність доведеться нам... Чи не накличемо цим іншої біди?

Наталія СКОРИК,
голова профспілкового комітету
ВО «Запорізька АЕС».

— Під час зустрічі з Головою Верховної Ради України Олександром Морозом ми з Віктором Поливаним, директором Запорізької теплової електростанції, також депутатом облради, обговорювали проблему влади в місті, — продовжує Володимир Бронніков. — Нині її в нас немає, не відчуваємо. За апатії населення до виборів і довиборів міськради, через що вона й недієздатна, ми вважаємо, що в таких містечках має бути надзвичайний режим. Можливо, уряд і Верховна Рада погодяться на період кризи запровадити пряме управління ними. Звинувачувати ж сьогодні в усіх гріхах виконком не можна, бо він не має матеріальних важелів до тих власних повноважень, які ніби в нього є.

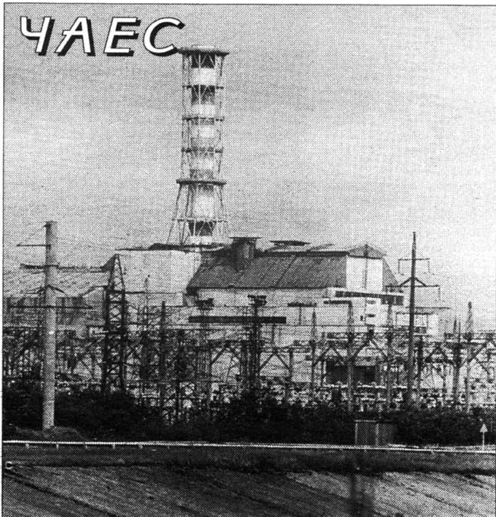
* * *

«...Обсяг видатків на утримання установ соціально-культурної сфери міста на 1997 рік у розрахунках до проекту бюджету Енергодара визначено на підставі розрахунків, які було здійснено Міністерством фінансів України для області. За аналогією визначено розміри видатків міст та районів області... Враховуючи особливості території та екологічну обстановку в місті Енергодарі, буде внесено для розгляду сесією обласної ради народних депутатів пропозицію про збільшення видатків на 1997 рік на утримання установ освіти міста в обсязі до 1 млн. грн. за рахунок інших територій...»

З відповіді заступника голови обласної держадміністрації Віталія ВОЛОВИКА на запит народного депутата України Григорія Луньова на ім'я Прем'єр-міністра України.

Запорізька область.

ЧАЕС «живлять» країну

Тільки-но від'їхали від станції в бік Славутича, як небо вкрила лілова хмара і припустив теплий літній дощ. Подорожні, група водіїв з АЕС, як один, припали до вікон: «Ну ось, дивіться, скрізь геть мокро, а над атомною — сонечко! Скільки разів помічали... Чи не чаклує директор Парашин?».

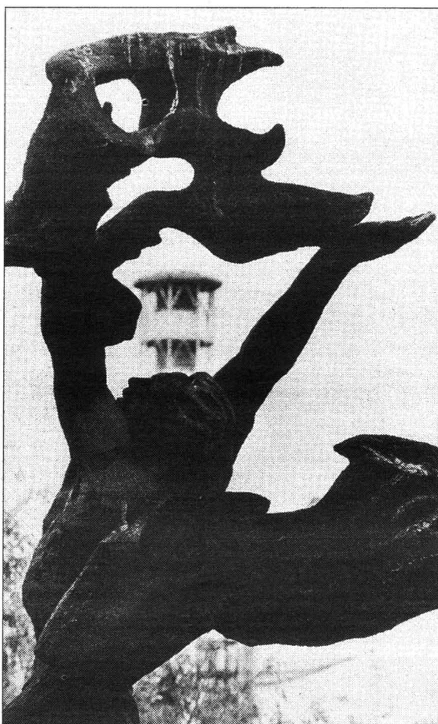
Помітили й ми, спілкуючись на ЧАЕС з багатьма, які спокійні, врівноважені, тактовні в судженнях тутешні працівники. Ніби то й не громадяться над ними хмари (час закриття станції визначено) і взагалі — не капає (хоча грошей навіть для «Укриття» немає, зарплата й та десь зависла).

Чорнобильська — перша в Україні атомна станція. Енергоблок № 1 уведено в експлуатацію двадцять років тому, проте обладнання в цілому виробило лише половину проектного ресурсу. Міжнародні експерти стверджують: причину аварії усунено. Надійність роботи — на рівні російських атомних станцій. ЧАЕС — це 6% загальноукраїнського виробництва електроенергії, причому ціна кіловата тут одна з найнижчих в країні. А за день виробляється електроенергії стільки, що двом-трьом великим містам вистачає з лишком. Проте квітень 1986 року розділив тутешнє життя на «до» і «після».

Майбутнє вельми тривожне, хоча про це люди намагаються не думати. Напруженість очікування хоч якоїсь перспективи видають лише погляди, уважні, допитливі, а надто ж, коли співрозмовник — зі столиці. «Як там у вас, на Хрещатику?» — виказує ввічливість господар і старожил, який сидить поряд зі мною. «І не питайте — метушня. Дихати нічим!» — скаржусь у відповідь. — «Так ви не мучтеся, сюди переїздіть. Погляньте, як гарно! І тихо...»

Людмила МЕНЖУЛІНА.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

«Слов'янський базар-97»: вчора приходить сьогодні

КОВТАЄТЕ текст з першої до останньої сторінки? Ви — не мій читач. З останньої до першої? Теж не мій. Пропоную такий нотатник, коли сюжети «Слов'янського базару-97» — шкереберть, як у «Грі в класики» відомого аргентинця. Уперед!

До закуски нас пригощали не танками

Намилувавшися на салют, ми просувалися автобусом у хащах на фінальний пікнік. Почувся вигук: «Приїхали!», і за вікном поміж деревами вимальовувався танк. «О-хо!—закралося у журналістські голови,— нарешті, якийсь скандальчик». Розчарування — ніякого скандальчику, все — «чікі-чікі». Мало того.

На галявині посеред військової частини — феєричне освітлення, оркестр грає джаз, на вертелах вишикувалися золотисті колони курок. Звично ллє на голову. Нас зустрічають, як шейхів.

Над сімома сотнями гостей — купол вантажного парашуту. Люд чемно жує. А потім під струменями (штучне небо не витримує водного натиску) танцює, хлюпаючись у калюжах, мов військо гобобів.

Пугачова з Кирковим так і не дісталися галявини. А обіцяли...

Сьома безсонна доба міжнародного фестивалю мистецтв. Довжелезна дистанція до ранкового нагородження конкурсантів. Трохи менше — до рандеву з Валерієм Леонтьєвим та Марилею Родович. На одному стільці з пресою тут посиділи Алла Борисівна та Філіпп. Чим зробили «бяку» своїм інтерв'юйованим колегам. Адже інтереси об'єктивів одразу переключилися на зоряну парочку.

Дещо компенсувала таку несправедливість польська прима Родович. Про свою першу зустріч із Пугачовою авторитетно промовила: «О, я давно знаю эту девотшку...»

Вічні двигуни

Що привабило семитисячну орду з близько 30 країн у мальовничий, скований скобами мостів, компактний Вітебськ? У Білорусь, доведену до економічного жебрацтва (див. магазини). Зрозуміло, що не ідеї сусідів-політиків. Вітебська липнева тусовка вже вшосте не знає собі рівних на території колишнього Союзу. Жоден з численних українських фестивалів не похвалиться такою бездоганною організацією (слава президентові корпорації «Слов'янський базар» Сергію Віннікову!). А разом з тим — і «первинності» щодо виконавського представництва. Ясна річ, «перших» приманюють сюди й відповідні гонорари.

А ще тут пахне ностальгією (не плутати із тугою за державним устроєм). Тільки у Вітебську демонструють невмніня набирати роки Лілі Іванова, Бісер Кіров, Олег Лундстрем, Сергій Захаров, Василь Зінкевич, Анатолій Солов'яненко, Борис Брунов, Ане Вєскі, Юрій Антонов, «Самоцветы», «Поющие гитары»...

Чи не задля того, щоб урівноважити «було» та «є», югославський серцеїд Філіпп Жмахер виспівує забутий шлягер: «Добра вам ноч, приятелі»?..

Усім смакам на зліст

На відміну від року минулого, цього разу українці почувалися на фестивалі комфортно. Хоча й пам'ятали про хвіст боргів, що тягнеться за ними від попередніх «базарів». На прес-конференції продюсер «Слов'янського базару» Р. Басс удостоїв екс-керівника нашої делегації Ф. Полянина титулом «Гран-прі за афоризм».

Затишно було не лише завдяки старанням Олега Скачка з ініціативної групи. І не лише тому, що прес-аташе Ольга Кунгурцева не зламала ногу, як торік. Запорука нашого спокою — і те, що, заручившися державною підтримкою, ми, нарешті, отримали досвідченого куратора національної «базарної» програми. Народний артист України Борис Шарварко довів усім, що «та» організаторська школа — ого яка сила!

На заздрість усім, День української культури було продумано до запрошень, програмок, а також жовто-синіх прапорців, якими на нашому концерті розмахував увесь переповнений амфітеатр.

Під час концерту замислилася про незбагненність законів глядацького сприйняття. Дует з «Травіати» у виконанні оперних світил та естетський «Вишиваний Казанова» (А. Попова і «Сузір'я Аніко») видалися для налаштованої на попсу публіки мудруватими.

Можливо, передбачаючи поліфонію смаків, Борис Шарварко скомпонував концерт у такий спосіб, щоб ніхто в залі не був ображений. Місце знайшлося і масштабним танцювальним полотнам, і Ані Лорак, М. Гнатюку, М. Свидюку, «Кроликам», В. Павлику. Акцентними стали виходи А. Данилка (Вєрка Сердючка) та гутаперчевого парубка А. Залевського. Хоча до солянки збірної не завадило б додати побільше «молодіжної» приправи.

Зал реагував на виступи досить схвально. Проте левова частка придбала квитки заради Софії Ротару. На трибунах гвалт що робилося, коли титулована артистка піснями вітала всіх та себе із 25-річчям своєї творчої діяльності.

Під знаком рухливих картинок

Того ж українського дня до Вітебська, на батьківщину Марка Шагала, з Ніцци у літографіях прилетіли його персонажі (живопис у маестро безперечно сильніший).

По обіді, коли наші співвітчизники розкрутили колесо кінопрограми, її принцесою негласно стала Ганна Тихонова (донька «Штірліца»). За гарненькою Ганнусею та її супутником Олександром Михайловим всюди бігали досківпливі фотографи. Московські актори згодом виправдали своє перебування у Білорусі показом симпатичної мелодрами С. Самсонова.

А довженківці «відкрилися» картиною «Геллі і Нок» В. Іллєнка, сповненою чарівних операторських знахідок. А Київський кінотеатр неповторного фільму, заснований з легкої руки Фонду сприяння розвитку мистецтв, представив свіжу студентську роботу «Жінка, що не зустрічає».

День України ознаменувався і перемогою в конкурсі дитячих шоу-програм ансамблю «Пролісок» з Кіровограда. А також співами незрівнянного А. Солов'яненка у «Музичній вітальні» С. Белзи. До слова, на кого справді хотілося подивитися у вітальні дещо пізніше, то це — на опально-скандального С. Захарова. Жіночий мазунчик ніби законсервував імідж рожевощокого юнака. Та й голос, що казати, зберіг...

Гранд-дама болгарської естради Лілі Іванова в обіймах московського болгарина Філіппа Киркорова.

Володарка гран-прі Світлана Славкович з Югославії.

Терем без стриптизу

Усі болгари в мене віднині асоціюються з чорним капелюхом, що переселявся з голови на голову, затятого тусовника Бісера Кірова. У тіні його крислатого капелюха промайнув день болгарської культури.

Її носієм номер 1 виявився зразково-показовий Філіпп Киркоров. Для розминки йому було влаштовано рандеву з пресою, на якому герой мудро обминав розставлені пастки. Увечері він відзначив концертом своє 30-річчя. По залу швендяли плюшеві зайки, ілюструючи відому пісеньку.

Тієї ж ночі стало зрозуміло, що у Вітебську багато хто любить «гарячіше». У театрі репрезентували пушкінську казку-оперу для дорослих «Цар Микита і 40 його доньок». Від поціновувачів «суничок» зал тріщав, як фарширований баклажан. Але публіка, що сподівалася на відвертості, була «приречена» слухати майстерних солістів Маріїнського.

Запрограмований дощ

Як на мене, молоді виконавці на конкурсі, порівняно з минулорічним, показали себе досить «рівно» (так само, як і українські на тлі попередніх фестивальних «відкриттів»). Якщо Любомир Чермак не дотягнув до п'єдесталу, то елегантна Інеш потрапила в обойму призерів — стала третьою. А гран-прі — за філігранною югославкою Світланою Славкович.

А дощ тут — заводний і містичний: банальна зачіпка для журналістів. Він вирішив акомпанувати визначальному виступу Інеш. І вперто лив, коли Кирков благав «Улетай, туча!»

* * *

Найбезвихідніші постскриптуми — для Попелюшок і спортсменів: усе краще — за плечима. Вітебський бал, щоправда, має річну циклічність. До наступного можна пересипати іменами, візитівками та дивитися сни про річку Даугаву.

Ольга КЛЕЙМЕНОВА.

Вітебськ — Київ.

Фото Анатолія ФЕДОРЦІВА.

За п'ять років — 25 стадіонів!

Цільову комплексну програму розвитку футболу в Україні розглянуто на засіданні виконкому Донецької обласної федерації. Документ передбачає основні напрями розвитку найпопулярнішого виду спорту, фінансову підтримку, створення єдиної системи розвитку дитячо-юнацького, аматорського, професійного футболу.

Зі свого боку на Донеччині вирішено провести відповідну роботу і затвердити обласну програму, масштаби якої вражають: до 2002 року в області намічено побудувати 25 нових стадіонів і «реанімувати» 310 занедбаних. Особливу увагу приділятимуть забезпеченню матеріально-технічної бази та популяризації спорту.

Як грації чиновників здолали

Міністерство юстиції України перереєструвало Федерацію художньої гімнастики, яка відтепер буде називатися Федерацією гімнастики України.

Мін'юст двічі відмовляв цій спортивній організації в перереєстрації, після чого остання змушена була звернутися до Вищого арбітражного суду з позовом про визнання такого рішення недійсним. Позов було задоволено, і ФГУ отримала відповідне свідоцтво.

Президент Федерації гімнастики України Альбіна Дерюгіна повідомила, що вона, як і раніше, залишається прихильницею утворення асоціації, яка об'єднала б під своїм дахом художню і спортивну гімнастики. «Очолювати її має «нейтральна» людина, — зауважила вона. — Зі свого боку, ми готові запропонувати таку кандидатуру».

Що ж, у цій історії з щасливим кінцем добро взяло гору над злом. Приємно, що тендітні грації здолали чиновників з Мін'юсту та Держкомспорту.

На знімку: президент ФГУ Альбіна Дерюгіна.

Ольга ВАУЛІНА, «Голос України»

Кожному вболівальнику — зручне місце для «вболівання»!

УЄФА гарантує, Держкомспорт замовляє, а виконує...

Футбол — це завжди захоплююче видовище. А кубки УЄФА, безперечно, свято для вболівальників.

УЄФА вирішила влаштувати подвійне свято для фанатів футболу, видавши директиву щодо благоустрою посадкових місць з метою безпеки глядачів на стадіонах, де відбуватимуться матчі євротурнірів. Реконструкцію посадкових місць мають провести 1997—1998 рр. Трибуни нашого стадіону національного спортивного комплексу «Олімпійський», на жаль, далекі від ідеалу.

У Держкомспорті України відбувся попередній розгляд пропозицій з метою визначити моніторинг для оголошення умов тендеру на виконання «комфортабельних» робіт на центральному стадіоні Києва. Серед бажаючих випробувати свої сили у «стільцевому» мистецтві було й Київське НВО «Електронмаш».

За словами заступника головного технолога цього ВО Віктора Короля, підприємство має вільні потужності, які дають змогу якісно виконати замовлення. Електронмашівці завзято стали до роботи: розробили конструкторську документацію, навели мости з німецькими фірмами-підрядниками, фахівцями в цій сфері, провели патентні дослідження, підготували раціоналізаторські пропозиції щодо встановлення нових сидінь, закріпивши їх домовленістю з Науково-дослідним центром авіаційних матеріалів, урахували євростандарти щодо «улюбленого розміру, кольору та форми» сидінь, аж до «імунітету» матеріалу до письмової народної творчості...

Підготовчий процес завершено, час розпочинати втілення ідей у конкретні стільці.

— Нам було сказано, що вибір Держкомспорт практично вже зробив. Свій погляд спеціальна комісія зупинила на шести фірмах. Нас серед них немає. Переважно це фірми Італії, Австрії, США,..— коментує ситуацію Віктор Король. — Коли готували цей проект, ми сподівалися, що певні переваги матимуть вітчизняні виробники. Ми вважаємо, що тендер узагалі мали розігрувати між українськими виробниками, спроможними випускати такі вироби. Якщо таких не знайшлося б, тоді цілком слушно було б звернутися до іноземних фірм.

Як повідомив представник Держкомспорту, начальник управління будівництва та реконструкції матеріально-технічної бази Валерій Коритний, офіційного оголошення про проведення тендеру ще не було. Роботу щодо ознайомлення з потенційними виконавцями замовник провів. Стосовно конкретно «Електронмашу», то, за словами пана Коритного, київське НВО досі не подало зразок стільця із зазначеною ціною. А це обов'язкова умова попереднього розгляду.

Усе почалося з гімнастики

***Б**УЛО море квітів, усмішки, поцілунки, обійми і теплі слова. Так минулої осені зустрічав Київ українських самбістів, які виступили на чемпіонаті світу в Токіо. І такий вияв поваги цілком заслужений, бо повернулися українські атлети не з порожніми руками. Було, звісно, й «золото».*

А найбільше всіх розчулив епізод, коли до Світлани Лисянської — дворазової чемпіонки світу — підбігла маленька білява щебетушка і кинулася їй на руки.

То була її племінниця Леся, яка щиро любить свою тітоньку-чемпіонку — красиву, сильну і дуже добру. Вона і приголубить, і пожаліє, і казочку розповість, і подарунків завжди навезе.

Родина в Лисянських, як у того Омелька. У батьків, окрім неї, ще троє доньок та двоє синів. Мешкають у тісноті, але в злагоді. Проте дуже важко їм.

Як кажуть, обіцяного три роки чекають. Але історія з отриманням, точніше неотриманням, житла дворазовою чемпіонкою світу триває вже... шість років!

Світлана дуже вдячна першому заступникові голови Держкомспорту Анатолію Домашенку, що він посприяв їй отримати кімнату на навчально-тренувальній олімпійській базі в Кончі-Заспі. Дах якийсь над головою є і спортзал поряд. Але звертаюся до тих, від кого це залежить: не треба отак невдячно ставитися до людини, яка робить для популяризації нашої молодої держави багато більше, ніж полчища різних чиновників-пристосуванців...

Утім, заслужений майстер спорту Світлана Лисянська зла ні на кого не тримає. Така в неї вдача. Вона продовжує прославляти країну, виступаючи на найпрестижніших турнірах із самбо та дзюдо.

Тепер кілька слів про те, як наша героїня піднялася на спортивні вершини. Народилася Світлана 16 серпня 1970 року. Спортом зацікавилася, коли їй виповнилося шість. Спершу були гімнастика, баскетбол. У 16 наважилася піти до секції дзюдо. Здібною була ученицею, бо через три роки стала бронзовою призеркою чемпіонату СРСР. А 1991 року виграла і чемпіонат країни, і Спартакіаду народів СРСР з обох видів — самбо та дзюдо. Взагалі в її колекції 50 медалей різного гатунку. І всі вони їй дорогі. А путівку у великий спорт їй дали відомі тренери Борис Гудієв та Петро Лобас. Багато зробив для становлення чемпіонки також Олександр Ноухатько — президент національної федерації самбо.

Серед представників сильної статі побутує думка, що жінка мусить займатися лише витонченими видами спорту: художньою гімнастикою, тенісом, плаванням, стрибками у воду, синхронним плаванням, легкою атлетикою, аеробікою... Але Світлана протилежної думки: «Для міцних дівчат, як от ми зі Світланою Буряк (також чемпіонка світу, обидві виступають у важких категоріях), і види спорту повинні бути відповідні».

Найзаповітніша мрія киянки — виграти Олімпійські ігри. Отож з килима не піде, поки не здійснить задумане. А коли кар'єру таки доведеться завершити, Світлана Лисянська збирається присвятити себе військовій службі. Вже нині вона — лейтенант прикордонних військ. Місцем її майбутньої служби може стати хоча б аеропорт «Бориспіль», куди спортсменка так часто повертається з перемогами. Проте її наставники, і особливо Олександр Корнійович Ноухатько, переконані, що Світлана народилася тренером. Що ж, поживемо—побачимо, як воно буде. А я оце краще залубки погуляв би в Лисянської на новосіллі...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На фото: гордість українського самбо, дворазова чемпіонка світу Світлана Лисянська з Києва.

Маріупольців очолив Микола Павлов

Ще якийсь тиждень тому Микола Павлов був консультантом відродженого ФК «Борисфен». Але днями стало відомо, що він погодився очолити маріупольський «Металург».

— Обійняти посаду старшого тренера команди з Маріуполя мені запропонував після засідання ПФЛ, на якому вирішувалася доля колективу, його начальник Ігор Бєланов, — розповів Микола Петрович. — Потім по телефону розмовляв з Михайлом Поживановим. І тільки після цього дав згоду.

Зрозуміло, що я поки мало знаю гравців, з якими доведеться працювати. Потрібний час. Можливо, візьмемо кількох футболістів в оренду в інших клубах. Приміром, з київського «Динамо». Але мета в нас одна — зберегти місце у вищій лізі. Гадаю, таке завдання колективу до снаги. Хоча і згаяно час. Але нас тішить думка, що чемпіонат тільки починається. І попереду — багато подій.

Контракт з ФК «Металург» у Миколи Павлова на рік. 24 липня він став до роботи. Сьогодні в Миколи Петровича, як кажуть, бойове хрещення: в матчі четвертого туру чемпіонату країни маріупольці приймають запорізький «Металург».

На знімку: новий головний тренер маріупольського «Металурга» Микола Павлов.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Лист депутата

Михайло ПОЖИВАНОВ:

«Бачимо свою вину...»

***Д**О НАШОЇ редакції з відкритим листом звернувся народний депутат України, мер міста Маріуполя, президент ФК «Металург» Михайло ПОЖИВАНОВ.*

— Для нас, керівників футбольної команди «Металург», звістка про вчинок Юрія Погребняка була громом з ясного неба. Становлення в Маріуполі футбольної команди високого класу вимагало великих організаційних зусиль, немалих матеріальних коштів. Футболісти і тренери знають, як нелегко все це давалося, та й самі вони викладалися до кінця, аби виконати поставлене завдання — пробитися до вищої ліги. Просто неможливо було повірити, що хтось здатен божевільно, по-хуліганськи пустити все це під укіс.

Не випереджаючи хід офіційного розслідування, твердо заявляємо: ми бачимо свою вину в тому, що сталося. Це і сам факт перебування на посту головного тренера футбольної команди майстрів людини з погано налагодженим контролем за власними діями, і надзвичайна легкість, з якою злочинні елементи проникли до готелю, і багато іншого. Для нас те, що сталося, буде уроком на все життя.

Важче, як ми усвідомлюємо, розвіяти підозри щодо того, що Маріуполь перетворюється на один із своєрідних центрів насильства. Це ще прикріше тому, що наше місто заробляє, можливо, як ніяке інше, саме виробничою діяльністю, тут ще не втрачено поняття честі і гідності робочої людини. Одна із свідчень цього — порядок на переповненому стадіоні під час футбольних матчів.

Ми віддавали стільки сил і коштів на створення потужної футбольної команди не задля того, щоб усю цю роботу перекреслила окремо взята людина. Футбол у Маріуполі пустив коріння ще наприкінці минулого століття, він — невід'ємна частина культури місцевого населення. Нині в місті, завдяки виходу нашої команди до вищої ліги, відчувається піднесений настрій. Ми схиляємося переб мудрістю керівників українського футболу, які не поставили знак рівності між вчинком Погребняка та долею команди. Таке ставлення пред'являє ще більший рахунок нашій відповідальності за вміння зразково утримувати команду. Ми кажемо це всій Україні: співвітчизники, вам більше не доведеться червоніти за маріупольців з приводу негідної поведінки футболістів і тренерів місцевого «Металурга».

Не вчилися б, дивлячись на старших...

Невдало виступили на дорослих чемпіонатах Європи українські баскетболісти і баскетболістки. Цей приклад, на жаль, наслідували й наші юніори, які виступали у відбірковому турнірі Євро-98, що відбувався в Ризі.

Долю української команди мали вирішити два завершальні матчі. І якщо з фінами наші хлопці зіграли добре — 111:90, то з господарями майданчика не впоралися. Латиші виявилися сильнішими в тій запеклій боротьбі — 93:90. Їм та ще й словенцям дісталися путівки до Італії.

Вітаємо передплатників нашої газети,

Вінницька область

1. Автоматичний обприскувач для садів і городів

Волошенюк М. К. — Немирівський р-н., с. Мельниківці.

2. Газовий побутовий лічильник

Тетерін О. І. — м. Вінниця, вул. Келецька.

3. Вишита скатерка

Зіновата А. А. — м. Могилів-Подільський.

4. Набір вишитих серветок для журнального столика

Свирський А. І. — м. Жмеринка, вул. Леніна.

5. Ящик пластмасовий (складаний)

Позур В. А. — Муровано-Куриловецький р-н., п/в. Морозівка

6. Набір м'ясних консервів

Гура Б. І. — м. Хмільник.

7. Фірмовий набір шоколадних цукерок «Вінниця»

Безсмертна К. П. — Немирівський р-н., с. Семенки.

Киричук М. П. — Хмельницький р-н., с. Уланів.

По виграші звертатися: Вінниця, Скрипник Віктор Степанович, вл. кореспондент «ГУ» по Вінницькій області, тел. 32-40-16.

Волинська область

1. Бичок

Лугвіщик І. Б. — Старовижівський р-н., с. Седлище.

2. Набір меблів з лози

Манжула В. М. — м. Луцьк, вул. Янки Купали.

3. Холодильник

Шелест О. В.— Камінь-Каширський р-н., с. Бузаки.

4. Ювілейна монета

Михальчук Г. Ф.— Шацький р-н, с. Піща.

Шевчук К. М. — Ківерцівськиий р-н, с. Башлики.

Білевич Л. М. — м. Луцьк, вул. Гнідавська.

Міндер Т. А. — Старовижівський р-н, с. Яревище.

Ліщук О. І. — Старовижівський р-н, с. Буцинь.

5. Ящик пива «Оболонь»

Киричек А. М. — м. Луцьк, вул. Руставелі.

Степанюк І. С. — м. Луцьк, вул. Гулака-Артемовського.

Муц В. Я. — Старовижівський р-н, с. Кукуріки.

Демчук П. К. — Горохівський р-н, Берестечко, вул. Незалежності.

Вознюк Р. Я. — м. Нововолинськ, м-н Шахтарський.

По виграші звертатися: Луцьк, Берекета Богдан Васильович, вл. кореспондент «ГУ» по Волині, тел. 4-44-02.

Дніпропетровська область

1. Мікрохвильова піч «Дніпрянка»

Пастухова Г. О. — м. Павлоград, вул. Поштова.

2. Водоочисник «Аквілегія»

Гончаренко В. І. — Кривий Ріг, вул. Чукотська.

Курінний В. К. — м. Орджонікідзе, вул. Калініна.

Метельський В. А. — м. Марганець, а/с 13.

По виграші звертатися: Дніпропетровськ, Нечипоренко Микола Миколайович, вл. кореспондент «ГУ» по Дніпропетровській обл., тел. 68-10-89.

Донецька область

1. Стереонавушники

Торичний О. І. — Краматорськ, м. Шабельківка.

Кришнєв Г. Д. — м. Єнакієве, вул. Мічуріна.

2. Книга народознавця Гарафини Маковій

Наливайко С. Я. — м. Авдіївка-ІІ, вул. Тургенева

Никаноров А. М. — Донецьк, вул. Куйбишева.

Вінник В. М. — м. Добропілля, вул. Добролюбова.

Виграші надійдуть поштою.

Житомирська область

1. Чайні сервізи

Зіневич В. П. — Народицький район, с. Базар.

Дивак П. П. — Овруцький район, с. Коптівщина.

Назарчук В. Р. — Чуднівський р-н, с. Лихосілка.

Сидорчук О. Г. — Новоград-Волинський р-н, с. Кудновичі.

Тимошенко В. І. — ст. Попільня, пров. Калініна.

Ярмоленко В. С. — Андрушівський р-н, с. Іванків.

2. Набір кухонного посуду

Оцалюк І. К. — м. Радомишль, вул. Незалежності.

3. Дитячий подарунок

Антонюк Т. Є. — м. Коростень, Білоковицьке шосе.

4. Набір меблів для передпокою

Пишкіна Н. В. — м. Житомир, вул. Хлібна.

По виграші звертатися: Житомир, Кавун Олексій Дем'янович, вл. кореспондент «ГУ» по Житомирській обл., тел. 22-08-57.

Закарпатська область

1. Жіноча сукня

Добромислова В. М. — м. Ужгород, вул. Гойди.

Фізер О. І. — м. Свалява.

Соловйова Н. М. — м. Мукачеве, вул. Репіна.

2. Мийні засоби та автокосметика — набір

Роман М. П. — м. Виноградів, вул. Лейзмана.

3. Набір панчішно-шкарпеткових виробів

Гавей В. С. — Міжгірський р-н, с. Сир.

Щока М. І. — Іршавський р-н, с. Чорний Потік.

4. Набір літнього взуття

Керечун С. Ф. — м. Свалява, вул. Шевченка.

Мигович В. С. — Свалявський р-н, с. Росош.

Русин П. П. — Великоберезнянський р-н, с. Тихий.

5. Набір касет із записами творів зірок української естради

Бедь М. І. — Міжгірський р-н, с. Тішка.

6. Книга народознавця Гарафини Маковій

Нагавичка Г. Ю. — Іршавський р-н, с. Лисичеве.

Якубишин І. І. — м. Хуст, вул. Визволення.

Могорита М. В. — Міжгірський р-н, с. Тішка.

Плитан М. В. — Міжгірський р-н, с. Буковець.

Марпин В. І. — м. Чоп, вул. Молодіжна.

По виграші звертатися: Чернівці, Бабух Василь Іванович, вл. кореспондент по Закарпатській та Чернівецькій обл., тел. 2-63-15.

Запорізька область

1. Товари народного вжитку

Сахно Г. Я. — Михайлівський р-н, с. Плодородне.

Воронько І. М. — Куйбишевський р-н, с. Гусорна.

Жугін О. В. — м. Дніпрорудний, вул. Леніна.

Непошивайленко Т. Г. — К-Дніпровський р-н, с. Дніпровка.

Мандрик С. І. — Новомиколаївський р-н, смт Новомиколаївка, вул. Набережна.

Гочинський Е. Б. — м. Енергодар, вул. Придніпровська.

Черепуха Г. І. — Розівський р-н, с. Листвянка.

Ярош Є. О. — м. Вільнянськ, вул. Жовтнева.

Чернявська О. В. — Приазовський р-н, Нововасилівка, вул. Олександрівська.

Тристан К. В. — Куйбишевський р-н, с. Комиш-Зоря.

2. Набір шампунів серії «Купава»

Семеренко І. В. — Оріхівський р-н, с. Червоний Жовтень.

Баришенський В. Г. — м. Мелітополь, пер. Пролетарський.

Азаров І. М. — Очеретувате, вул. Токмакського.

Пляшечник М. І. — Кушугум, вул. Партизанська.

Берко М. С. — Черніговка-2, вул. Жовтнева.

Пан І. М. — м. Бердянськ, вул. Морозова.

Єременко М. Г. — Веселівський р-н, с. Широке.

Швигл Й. А. — Мелітопольський р-н, с. Новгородкова.

Кармазь Г. В. — м. Пологи, вул. Шевченка.

Присяжнюк Е. Я. — Запорізький р-н, с. Відрадне.

3. Бібліотечка художньої літератури фірми «Інтербук-Хортиця»

Баранов А. М. — м. Кам'янка Дніпровська.

Титовський М. Ф. — м. Василівка, вул. Леніна.

Федорченко М. Г. — Мелітополь, вул. Крупської.

Івченко Г. О. — Василівський р-н, с. Скелька.

Білоцерківець В. А. — Вільнянський р-н, п/в Шевченкове.

Кудря М. І. — Мелітопольський р-н, с. Костянтинівка.

Голосний М. Е. — Куйбишевський р-н, Комиш-Зоря.

Поліщук В. С. — Приморський р-н, с. Борисівка.

Сорока В. К. — Розівський р-н, с. Розівка.

Миколаєнко Г. Ф. — Пологівський р-н, с. Тарасівка.

По виграші звертатися: м. Запоріжжя, Дупак Володимир Іванович, вл. кореспондент по Запорізькій обл., тел. 39-04-90.

Івано-Франківська область

1. Кінська упряж.

Семотюк В. М. — Снятинський р-н, Попельники.

2. Гірськолижний костюм підлітковий.

Карпенко В. І. — м. Яремча, вул. Шептицького.

4. Парфумерний набір

Морозевич Н. С. — Снятинський р-н, с. Рож-Поле.

Піотровська М. С. — м. Коломия, вул. Винниченка.

По виграші звертатися: м. Львів, Теленчі Оксана Євгенівна, вл. кореспондент по Івано-Франківській та Львівській обл., тел. 35-51-20.

Кіровоградська область

1. Виграш по 50 грн.

Півненко М. В. — Олександрійський р-н, с. Звенигородка.

Соловйова М. І. — Олександрівський р-н, с. Михайлівка.

2. Імпортний телевізор

Левочко Т. Ф. — м. Долинська, вул. Макаренка.

По виграші звертатися: м. Кіровоград, Волок Микола Микитович, вл. кореспондент по Кіровоградській обл., тел. 225-904.

Київська область

1. Світильник

Кінь Ф. — Володарський р-н, с. Пустоварівка.

2. Карнизи

Нестеренко О. І. — Київ, вул. Солом'янська.

Петричук В. П. — Київ, вул. Бальзака.

По виграші звертатися: Київ, вул. Нестерова, 4.

3. Стереонавушники

Безкоровайний І. Д. — Згурівський р-н, с. Красне.

4. Книга народознавця Гарафини Маковій.

Гончар О. І. — Вишгородський р-н, с. Козаровичи, пр. Мирний, 3.

Нестеренко О. О. — Фастівський р-н, с. Кищинці.

Лук'яненко Г. М. — Іванківський р-н, с. Кухарі.

Дерзський Г. П. — Київ-23, вул. Л. Первомайського.

Виграші надійдуть поштою.

Крим

1. Календар-альбом

Конюшок М. П. — м. Севастополь, просп. Нахимова.

Мацюк А. О. — Красноперекопський р-н, с. Іллінка.

Мочульський К. В. — м. Керч, вул. Кірова.

Селезньова Т. Б. — м. Феодосія, смт Приморське.

Сейтшаєв В. С. — м. Джанкой, вул. Чехова.

Семенюк В. Я. — м. Сімферополь, вул. Гагаріна.

Сильчук Г. С. — м. Судак-Дачне.

Соколов А. С. — м. Феодосія, вул. Гарнаєва.

Сич М. Д. — Керч-28, вул. Комунарів.

Яневич О. О. — Білогірський р-н, с. Ароматне.

2. Виграш 50 грн.

Андрійчук С. — м. Іллічеве.

Барон В. Г. — Совєтський р-н, с. Варварівка.

Ключник В. Л. — м. Феодосія, пров. Нафтовий.

Голида І. І. — Джанкойський р-н, с. Пушкіне.

Горбач Б. А. - м. Севастополь, вул. Гоголя.

Маслакова А. М. — Феодосійський р-н, м. Коктебель.

Пономарів П. С. — Сакський р-н, с. Червоне.

Сенников В. О. — м. Севастополь-28, в/ч А 1656.

Трубай В. О. — Білогірський р-н, с. Багате.

Халаїмова С. М. — Красногвардійський р-н, с. Янтарне.

3. Очисник води

Дубовий І. А. — м. Євпаторія, вул. Ситникова.

Завгородній І. Т. — м. Євпаторія, смт Озерне.

Замиралова В. О. — м. Євпаторія, вул. Д. Ульянова.

Коваленко М. М. — м. Сімферополь, вул. Кечкеметська.

Мозоль П. В. — м. Красноперекопськ, вул. Толбухіна.

Немировський В. С. — м. Севастополь, пр. Жовтневої революції.

Пушкарт Н. І. — м. Сімферополь. вул. Наукова.

Токар П. В. — м. Феодосія, вул. Шевченка.

Узлов М. С. — м. Сімферополь, вул. Фрунзе.

Шапцева Н. М. — м. Саки, вул. Курортна.

4. Набір календарних видів Криму

Арендарчук А. А. — м. Феодосія, вул. Челнокова.

Красовська Т. В. — Керч-18, вул. Гагаріна.

Крихта В. Ф. — м. Ялта, вул. Київська.

Юрченко О. П. — м. Сімферополь, вул. Лермонтова.

Ярушевський Л. Д. — м. Севастополь, вул. Фадєєва.

По виграші звертатися: м. Сімферополь, Хоменко Віктор Васильович, вл. кореспондент по Криму, тел.22-33-23.

Луганська область

1. Стереонавушники

Матяш С. Г. — м. Ровеньки-3, вул. Назарова.

Бєляєв О. К. — м. Алчевськ, пр. Леніна.

2. Книга народознавця Г. Маковій

Журавльов Л. І. — м. Золоте-2, вул. О. Кошового.

Кудряшов М. Г. — Перевальський р-н, с. Семенівка.

Тихомирова Н. С.— м. Кремінна.

Виграші надійдуть поштою.

Львівська область

1. Вітрозахисний костюм

Насика Д. І. — м. Дрогобич, вул. Володимира Великого.

2. Парфумерний набір

Овсяник С. С. — Миколаївський р-н, с. Пісочна.

Антонець Г. А. — Яворівський р-н, с. Вороблячин.

Гордійчук О. І. — м. Львів, вул. Тарнавського.

За виграшами звертатися: м. Львів, Теленчі Оксана Євгенівна, вл. кореспондент по Івано-Франківській та Львівській обл., тел. 35-51-20.

Миколаївська область

1. Електросепаратор «Ручай»

Філіпов Ю. М. — Миколаївський р-н, с. Степове.

2. Електромлинок побутовий «Аркадія»

Семещенко П. І. — м. Миколаїв, пр. Привільний.

3. Набір трикотажних виробів для чоловіків

Башкиров І. Я. — м. Миколаїв, пр. Миру.

Посоленик М. М. — Вознесенський р-н, с. Прибужани.

...які виграли у лотереї «Голосу України»!

Шевченко В. С. — м. Вознесенськ, вул. Франка.

4. Набір трикотажних виробів «Матері й дитині»

Громова О. П. — Березанський р-н, с. Лимани.

Бурлакова В. А. — м. Миколаїв, вул. Васляєва.

Сатенюк З. П. — м. Первомайськ, вул. Корабельна.

5. Джемпер чоловічий

Бабич Г. Г. — м. Очаків, вул. Володарського.

Козаченко І. П. — Кривоозерський р-н, с. Луканівка.

По виграші звертатися: м. Одеса, Воротнюк Георгій Федорович, вл. кореспондент по Миколаївській та Одеській обл., тел. 22-47-69.

Одеська область

1. Електросепаратор «Ручай»

Сакал С. М. — Любашівський р-н, с. Кричунове.

2. Електромлинок «Аркадія»

Швець М. К. — Кодимський р-н, с. Котовці.

3. Чоловічий джемпер

Довженко Г. С. — м. Біляївка, вул. Московська.

Брегин Д. М. — Котовський р-н, с. Любомирка.

Кравченко П. М. — Олексіївське с-е, с. Олексіївка.

Репетов С. В. — м. Одеса-63, в/ч А-0365.

Невідниченко І. Ф. — Саратський р-н, с. Ярославка.

Кравченко А. Р. — м. Одеса, вул. А. Корольова.

Білоусенко П. І. — м. Білгород-Дністровський, вул. Плавнєва.

Парфенюк Я. С. _- Комінтернівський р-н, с. Сичавка.

4. Чоловічий джемпер

Підмогильний Ф. Е. — Тарутинський р-н, Березине.

Ковеза Б. Д. — м. Ізмаїл, вул, Нахимова.

По виграші звертатися: м. Одеса, Воротнюк Георгій Федорович, вл. кореспондент по Миколаївській та Одеській обл., тел. 22-47-69.

Полтавська область

1. Пральна машина

Харсіка О. С. — м. Пирятин, вул. Абаканська, 80.

2. Сервіз чайний, кавовий

Бойко І. Я. — Пирятинський р-н, с. Теплівка.

Вовк І. О. — м. Миргород, вул. Дружби.

Вишневий Г. Н. — смт Нові Санжари.

В'язовченко В. В. — Диканька.

Гніденко П. П. — Новосанжарський р-н.

Дворник М. М. — м. Гребінка.

Ільченко К. К. — м. Полтава, вул. Б. Хмельницького.

Кириленко М. А. — м. Комсомольськ, вул. Добровольського.

Луговкін В. П. — Гадяцький р-н, с. Веприк.

Лях О. А. — Кобеляцький р-н, с. Кишенька.

Рибалкін М. М. — м. Гадяч-2, пр. Володарського.

Христенко Б. І. — м. Кременчук, вул. Леніна.

Юрченко Л. Г. — Гадяцький р-н, с. Вельбівка.

Юрченко О. І. — Миргородский р-н, с. Довгалівка.

3. Набір кондитерських виробів

Басаман Ю. І. — м. Решетилівка, вул. Леніна.

Гаращук В. В. — м. Гадяч, вул. Гагаріна.

Кулинич М. Л. — м. Зіньків, вул. Леніна.

Литвиненко А. П. — м. Полтава-3, пров. Сковороди.

Чередник І. К. — м. Карлівка.

4. Виграш 30 гривень

Бондаренко В. Ф. — Пирятинський р-н, с. Калиновий Міст.

Гавриленко О. О. — м. Гребінка, вул. Гагаріна.

Денисенко А. Ю. — м. Лохвиця, вул. Гагаріна.

Машенко О. А. — м. Миргород, вул. Берегова.

Пилипенко М. А. — м. Кременчук, вул. Долорес Ібаррурі.

Поправка А. Т. — Великобагачанський р-н, с. Поділ.

Скриль В. Д. — Глобинський р-н, с. Мозоліївка.

Смак В. Г. — Семенівський р-н, с. Крива Руда.

Ткаченко Д. Ф. — м. Зіньків, вул. Дзержинського.

Чубенко П. П. — Хорольський р-н, с. Покровська Багачка.

По виграші звертатися: м. Полтава, Гринь Григорій Федорович, вл. кореспондент по Полтавській обл., тел. 7-46-09.

Рівненська область

1. Телевізор

Пархомей П. П. — Млинівський р-н, с. Петушків.

2. Пилосос

Лобач М. А. — м. Костопіль, вул. Степанська .

3. Електросамовар

Ніколаєв І. М. — м. Рівно, вул. А. Грушевського.

4. Сервіс чайний

Климчук Г. О. — Дубнівський р-н, с. Дитиничі.

5. Годинник настінний

Войцешко Я. О. — Костопільський р-н, с. Деражно.

6. Годинник наручний

Усик М. Я. — Володимирецький р-н, с. Ромесіки.

По виграші звертатися: м. Рівне, Мельничук Сергій Кирилович, вл. кореспондент по Рівненській обл., тел. 2-21-30.

Сумська область

1. Радіоприймач

Бабокало М. С. — Охтирський р-н, с. М. Павлівка.

Булюк О. С. — м. Суми, вул. Металургів.

Меняйло В. П. — м. Шостка, вул. Марата.

Нестеренко І. К. — Конотопський р_н, с. Великий Самбір.

Пидько М. О. — Липоводолинський р-н, с. Лучка.

По виграші звертатися: м. Чернігів, вл. кореспондент по Сумській та Чернігівській обл., тел.95-74-18

2. Бібліотечка історичної літератури

Іваній М. Г. — м. Суми, вул. Суворова.

Невесенко Д. М. — м. Буринь.

Нужненко Л. В. — м. Тростянець, вул. Комунальна.

Скляр В. А. — Шосткинський р-н, с. Воронеж.

Учнівенко М. А. — м. Конотоп-1, пров. Шевченка.

Виграші надійдуть поштою.

Тернопільська область

1. Побутовий світильник

Александрова З. Г. — м. Тернопіль, вул. Купчинського.

Байрон З. М. — Чортківський р-н, с. Шмоньківці.

Бурлака М. М. — м. Заліщики, вул. Українська.

Василів Я. І. — Бережанський р-н, с. Рогачин.

Горішний М. О. — Зборівський р-н, с. Мильне.

Глинський В. І. — с. Скалат, вул. Горуна.

Данилюк А. М. — Гусятинський р-н, м. Хоростків, вул. Незалежності.

Доротяк З. І. — смт. Ланівці, вул. Ювілейна.

Джегус Т. І. — м. Заліщики, вул. М. Шашкевича.

Зозуля Б. С. — Зборівський р-н, с. Бліх.

Кондрацький П. М.—м. Зборів, вул. Богуна.

Микуляк В. П. — Теребовлянський р-н, с. Струсів.

М'якуш М. М. — Підволочиський р-н, с. Поплави.

Остапієнко П. С. — м. Тернопіль.

Рожелюк М. М. — Шумський р-н, с. Цецеківка.

Сокосюк О. П. — Шумський р-н, с. В. Садки.

Фейло З. І. — м. Копичинці, вул. Б. Хмельницького.

Шаховал Г. К. — м. Збараж, вул. Кобилянської.

Гучик Г. П. — Борщівський р-н, с. Шершенівка.

По виграші звертатися: м. Хмельницький, Василашко Михайло Федорович, вл. кореспондент по Тернопільській та Хмельницькій обл., тел. 72-06-53.

Харківська область

1. Фотоапарат «ФЕД-5»

Белогай Н. М. — м. Ізюм-6.

Давидова К. І. — м. Куп'янськ, вул. 1 Травня.

Дзюбченко В. В. — Дергачівський р-н, с. Ольшани.

Коза І. А. — м. Люботин

Мізяк Л. Д. — с. Золочів, вул. К. Маркса.

Москаленко П. О. — Куп'янський р-н, с. Курилівка.

Нестеренко Я. М. — м. Барвінкове, вул. Радянська.

Процук Т. С. — Близнюківський р-н, с. Степове.

Ткаченко В. І. — Вовчанський р-н.

Фатов Г. М. — — Красноградський р-н, с. Берестовеньки.

2. Фотоапарат «ФЕД-50»

Хоменко С. І. — с. Великий Бурлук.

Худолій С. П. — Дергачівський р-н, смт. Пересічне.

Чернобиль І. В. — м. Куп'янськ-5, вул. Комуністична.

3. Змішувач РП

Гуцаленко Г. А. — м. Харків, вул. Державинська.

Коврига З. О. — м. Люботин- 1, вул. Харківська.

Ковтун О. Г. — м. Валки, с. Новий-Мерчик.

Пархоменко В. Г. — м. Первомайський, вул. 1 Травня.

Титаренко М. Я. — м. Вовчанськ.

Устименко А. М. — м. Лозова.

4. Змішувач ОР

Видюкова П. К. — м. Красноград, пров. Короленка.

Коваленко К. Ф. — м. Куп'янськ-5.

Крамаренко С. І. — м. Харків, пр. Перемоги.

Любицька Г. І. — м. Богодухів, вул. Моргунова.

Ляшенко О. Я. — м. Харків-16, вул. Черкаська.

Мазницький М. М. — м. Чугуїв,. вул. Харківська.

Никоненко М. В. — м. Ізюм-7, пров. Чайковського.

Торяник Б. А. — м. Мерефа, вул. Шевченка.

По виграші звертатися: м. Харків, Косий Микола Іванович, вл. кореспондент по Харківській обл., тел. 47-41-53

Черкаська область

1. Вітчизняний харчовий продукт

Вовченко Л. П. — м. Сміла, вул. Дзержинського.

Гарбуз В. П. — м. Городище, вул. 8 Березня.

Пастор І. Ф. — Канівський район, с. Лука.

Скибицька М. Ф. — м. Тальне.

Лисенко Т. М. — м. Корсунь-Шевченківський.

2. Мішок борошна

Британська Л. П. — м. Шпола, вул. Васильківська.

Петрук М. І. — м. Жашків, вул. Пархоменка.

Кузюк І. — м. Христинівка, вул. Свердлова.

По виграші звертатися: м. Черкаси, Титаренко Лідія Іванівна, вл. кореспондент по Черкаській обл., тел. 47-12-87.

Чернігівська область

І. Комплект постільної білизни

Шарамко К. П. — Прилуки, вул. Радянська.

2. Скатертина

Красильникова Г. В. — м. Чернігів, вул. Комінтерна.

3. Радіоприймач

Бенедик О. М. — м. Борзна, вул. Крупської.

Бивалькевич А. І. — Ріпкинський р-н, с. Бахани.

Вовк А. Р. — м. Бахмач, вул. Тиницька.

Знаменська О. П. — Куликівський р-н, с. Дрімайлівка.

Ротозей І. І. — Щорський р-н, с. Хатуничи.

4. Бібліотечка історичної літератури

Заїка В. Ф. — Чернігівський р-н, с. Пакуль.

Здор А. І. — Городнянський р-н, с. Володимирівка.

Левченко В. П.— м. Ічня, вул Урицького.

Наливайко М. Ф. — м. Носівка, вул. Щорса.

Сахно Н. І. — Чернігівський р-н.

По виграші звертатися: м. Чернігів, Павленко Сергій Олегович, вл. кореспондент по Чернігівській та Сумській обл., тел. 95-74-18.

Чернівецька область

І. Котел побутовий для опалення

Решко В. П. — Вижницький р-н, с. Мілієве.

2. Набір пластмасових відер

Лучак Г. Р. — м. Чернівці, вул. Ватутіна.

3. Магнітола для легкового автомобіля

Шульгін Я. П. — Сокирянський р—н, с. Грубна.

4. Набір літнього взуття з полівінілхлориду

Дудик М. О. — смт. Лужани, Кіцманський р-н.

Карабан О. У.— м. Чернівці.

Цуркан М. П. — Сокирянський р-н, с. Шебутинці.

5. Набір панчішно-шкарпеткових виробів

Лахомська М. Г. — Глибоцький р-н, с. Червона Діброва.

Юхефова А. Г. — м. Чернівці, вул. Гайдара.

6. Ручний в'язальний апарат «Нева-4».

Матвієнко О. І. — м. Чернівці, вул. Ентузіастів.

7. Набір касет із записами творів зірок української естради

Грицуник В. В. — м. Новоселиця, вул. Леніна.

Корецький Ф. С. — Новоселицький р-н, с. Костичани.

8. Набір книг на історичну тематику

Телятицький М. І. — м. Хотин, вул. Українська.

9. Книга народознавця Г. Маковій

Антонюк П. І. — м. Чернівці, вул. Смаль-Стоцького.

Качаненко Т. О. —м. Чернівці, вул. Українська.

Роговський Т. Т. — м. Чернівці, вул. Червоноармійська.

Чеботар В. О. — м. Чернівці, пр. Незалежності.

Холявчук А. І. — Кельменецький р-н, с. Іванівці.

По виграші звертатися: м. Чернівці, Бабух Василь Іванович, вл. кореспондент по Закарпатській та Чернівецькій обл., тел 2-63-15.

Хмельницька область

І. Телевізор «Електроніка-409-Д»

Бас В. В. — Городоцький р-н, с. Радковиця.

Качан О.— Старокостянтинівський р-н, с. М. Мицевичі.

По виграші звертатися: Хмельницький, Василашко Михайло Федорович, вл. кореспондент по Хмельницькій та Тернопільській обл. тел.72-06-53

Херсонська область

І. Телефонний апарат

Леонов В. І. — м. Каховка, вул. Набережна.

Прокопова В. І. — м. Херсон, вул. Р. Люксембург.

2. Вітчизняний харчовий продукт

Блищик Л. Л. — Каховський р-н, с. Коробки.

Булавіна І. А. — Іванівський р-н, с. Першотравневе.

Давидочкін А. П. — м. Цюрупинськ, вул. 8 Березня.

Милосердов О. О. — Генічеський р-н, с. Новий Азов.

Смола Л. І. — Нововоронцовський р-н., с. Дудчани.

Чернов М. П. — Високопільський р-н, с. Кочубеївка.

Шешеня Л. П. — м. Каховка-5, пр. Будівельників.

3. Мікрокалькулятор

Гула О. П. — м. Генічеськ, вул. Воровського.

Іваненко П. М. — м. Гола Пристань, пров. Південний.

4. Будильник

Кобзар П. І. — м. Каховка, вул. Чапаєва.

Фесик А. В. — Новотроїцький р-н, с. Сиваське.

По виграші звертатися: Херсон, вл. кореспондент по Херсонській обл., тел. 6-36-32.

Інна МАРИНОВА, журналіст

Хто везе золото на Золоті піски

ЩОРАЗУ, підіймаючись на борт літака Ту-134, що вирушає до Софії, за звичкою лічу пасажирів. Перед різдвяними святами їх було десь із п'ять десятків, навесні менше, а з настанням літа бажаючих полетіти до Болгарії побільшало.

Чи важко завоювати авіаринок

Знаю, що й представник «Авіаліній України» в Софії Олексій Суско, що зустрічає і проводжає кожний літак своєї авіакомпанії, уважно вивчає список тих, хто прилетів до Болгарії. І це не просто цікавість. Йому важливо зрозуміти, за яким принципом пасажир обрав саме рейс «Авіаліній України». Адже наша компанія має могутніх конкурентів в особі болгарських колег з

Представник «Авіаліній України» в Болгарії Олексій Опанасович Суско.

«Балкан». У них квиток дещо дорожчий, але літак кращий — «Боїнг». І все-таки українські й болгарські підприємці віддають перевагу «Авіалініям України», що виконують рейси щопонеділка і щоп'ятниці. Зручно: в понеділок прилетів до Софії чи Києва, до п'ятниці вирішив усі питання — і додому. А загалом Олексієві Суску і співробітникам представництва «Авіаліній України» — Антоніну та Ельзі — доводиться боротися за кожного пасажира. Болгарським колегам у цьому розумінні легше. Працюють вони в Україні давно, офіс мають у самому центрі Києва. Нашій компанії в Софії від «Аерофлоту» не перепало нічого. Олексій Панасович свою роботу як представника «Авіаліній України» почав з пошуку приміщення. Пошук зручного і дешевого офісу затягувався, тож квитки він продавав... зі службової автомашини. А в софійському аеропорту був «у приймах» в авіакомпанії Чехії. Добре, що рейси не збігалися за часом.

Та за два роки роботи Олексій Суско зумів різко змінити становище. Про «Авіалінії України» дізналися і ділові люди, й туристи. Практично в кожному регіоні Болгарії наша компанія має агента з продажу квитків, а головний офіс «Авіаліній України» розташований у самому центрі Софії — поряд ЦУМ, готелі «Рила», «Шератон», головна вулиця столиці — бульвар Вітоша. З місцем для офісу Суску безперечно пощастило: поряд споруджують метро, вихід якого буде просто на вивіску «Авіаліній України». Та й в аеропорту наша компанія має власну кімнату, що одразу піднесло авторитет українського представника в очах зарубіжних пасажирів. Їх кількість істотно зростає, про що свідчать фінансові показники представництва.

— Хто летить з Києва? — перепитує Олексій Панасович. — Бізнесмени — раз, туристи — два. Адже в Болгарії безліч місць, куди прагнуть потрапити німці, американці, англійці. Взяти хоча б Рильський монастир, відомий не тільки як центр слов'янської культури, а й своїм чудодійним впливом на здоров'я людини. Є що подивитися і у Пловдиві, Велико Тирнові, Петричі, Мельнику... У Болгарії дуже багато гірських і бальнеологічних курортів, де ціни на проживання й харчування набагато нижчі, аніж в Україні.

А до Києва часто літають студенти з Індії, Бангладеш, інших азійських країн. Наші ціни їх влаштовують. Щоправда, доводиться прискіпливо перевіряти їхні документи, щоб у Борисполі не було проблем з прикордонниками. «Нелегалів» на борт ми не пропускаємо...

«Вольга, Вольга»...

А влітку основний пасажиропотік прямує до моря. Аеропорти Варни, Бургаса приймають не тільки рейсові й чартерні літаки з Києва, Одеси, Львова, Миколаєва. Коли років 5—6 тому переважний контингент відпочивальників на курортах Золоті піски, Дружба, Албена становили німці, англійці, то тепер становище різко змінилося. На кожному метрі 6-7-кілометрової набережної Золотих пісків можна почути російську мову.

А в готелі «Царевец», орендованому фірмою «Тотем», уже протягом двох років відпочивають українці. Мабуть, це єдиний готель на Золотих пісках, де поряд з болгарським майорить і наш прапор.

— Ми задоволені, що встановлено тісні контакти з українськими фірмами, — каже керівник «Тотема» Димитр Манолов. — У нас відпочивають люди з Києва, Одеси, Західної України. Є вже й постійні клієнти.

Я зрозуміла: наших приваблюють не тільки помірні ціни, а й чудовий сервіс, якісне харчування, можливість розважитися і за бажання побувати на екскурсії в Каїрі чи Стамбулі. І їдуть сюди не «нові українці», а люди середнього достатку. Адже керівники «Тотема» не підвищують шалено ціни і гарантують прекрасний відпочинок. Не подобається «Царевец» — можуть запропонувати інший готель. Ближче до моря й... галасу.

Адже на набережній до ранку працюють казино, бари, різноманітні атракціони. Пік бомонду припадає, щоправда, на вечірній час, коли спадає спека і відпочивальники починають розважатися. На набережній на кожного «полюють» художники й фотографи, власники старих автомобілів і кабріолетів, зазивали численних барів і ресторанів. Частування на кожний смак. Є індійська, китайська, італійська і, звичайно ж, російська кухня.

На затишному й дещо аристократичному курорті Святий Костянтин і Єлена, розташованому за 8—10 кілометрів від Золотих пісків, я зацікавлено спостерігала, як власники ресторанів залучають клієнтів. З допомогою... музикантів, у репертуарі яких російські романси, пісні Шуфутинського і Висоцького, циганські мелодії. А для екзотики, яку пошановують «нові росіяни», лунають грецькі пісні. Оскільки ж ресторани розташовані за кілька метрів один від одного, то повітря на курорті сповнене не тільки пахощами квітуючих акацій і лип, а й какофонією звуків. Росіяни йдуть туди, де віртуоз-циган на скрипці під акомпанемент барабана і акордеона виконує «Катюшу», «Очи черные», «Рябину», де лунають пісні з репертуару Пугачової, Киркорова...

Та оркестр дозволяють собі утримувати власники відносно великих ресторанів. У невеличкому ресторанчику на березі моря я бачила, як клієнтів розважає самотній акордеоніст. Він голосно вигукував: «Вольга! Вольга!» І коли хтось з обідників посміхався, сподіваючись почути знайому мелодію, акордеоніст наближався до столика, виконуючи різні російські мелодії (але тільки не «Волгу, Волгу») і очікуючи винагороди. Такса за індивідуальний музичний супровід обіду — 200 левів. Для наших — дріб'язок, для нього — заробіток.

До речі, про ціни

Наших туристів вони просто дивують. Костюм можна придбати за 40—50 доларів, взуття — за 20—35, сорочки — за 5—10 доларів. Обід у ресторані на двох з ракією (болгарська горілка), пивом, салатами, першою і основною стравами, десерт том коштуватиме 8—10 доларів. Щоправда, на Золотих пісках ціни на порядок вищі. На все — овочі, фрукти, пиво, прохолодні напої... «Нових росіян» це не зупиняє. А туристи з України радше їдуть до Варни, де й по магазинах можна походити, і кави попити, і фрукти-овочі купити за низьку ціну.

Слід урахувати ще один момент: болгарин, зачувши російську мову, обов'язково піднімає ціну вдвічі. Приміром, екіпажі приватних катерів через гучномовець запрошують на морську прогулянку. Для «дорогих гостей» ціна 20-хвилинного походу в море — 2 тисячі левів, для «скипих гостей» (болгарською «скип» —дорогий) — 1000 левів. Звичайно ж, у державному магазині ціни для всіх однакові, а от продавці сувенірів одразу вгадують, що людина з колишнього СРСР. За манерою поведінки, широкими жестами і, хоч як це й не дивно, страшенною марнотратністю. Нині болгарські газети багато пишуть про ціни на курортах, умови відпочинку. І найбільше журналістів дивує, що навіть діти з Росії, України, Казахстану витрачають за день 20—30 доларів. А то й більше. У Болгарії донедавна то була середньомісячна зарплата, а пенсіонери одержували по 8—12 доларів.

От і виходить, що туристи з країн колишнього СРСР — найвигідніші для Болгарії. Знаю, що «найкрутіші» вже встигли придбати вілли на чорноморському узбережжі або невеличкі готелі. І золотий дощ інвестицій на Золоті піски проливається з кишень російських і українських туристів. Та варто було цього року болгарським туроператорам підняти ціни на ліжкомісце і харчування, як пересічний російськомовний турист миттю переорієнтувався на курорти Туреччини. Там відпочинок на 2—3 долари дешевший. Відлякували клієнтів від Сонячного берега замовними статтями в російській пресі, де йшлося про страшенний зсув, який зніс у море кілька готелів.

— Нічого такого не було, — розповів керівник фірми «Тотем» Димитр Манолов. — Їдьмо — поглянеш.

Проїхавши дорогою від Варни до Золотих пісків, я так і не побачила слідів катастрофи.

— Це й не дивно, — посміхнувся пан Манолов. — До моря посунулися кілька приватних будинків, споруджених з порушенням інженерних вимог. Дорогу там перекрили, бо є інша, але незручноста для туристів немає. Так само як і небезпеки. Отже, комусь вигідно було відлякувати відпочивальників від Золотих пісків...

Та наприкінці липня все повернулося на круги своя. І всі готелі Золотих пісків заселено, і всі розважальні заклади курорту працюють вдень і вночі, помпуючи гроші з кишень відпочивальників.

Уміють це робити в Болгарії. Непогано було б і нам повчитися того. Адже й море Чорне маємо, і гори, а приваби туристів помірною ціною, високим рівнем обслуговування, розважальною програмою ще не вміємо.

Информация о втором выпуске акций

ОАО «ДНЕПРОНЕФТЕПРОДУКТ»

1. Характеристика эмитента

Открытое Акционерное общество «Днепронефтепродукт» (далее общество) зарегистрировано исполкомом Днепропетровского городского совета народных депутатов 29 сентября 1995 г., свидетельство № 03481879.

Регистрационный № 11017-АТ.

2. Местонахождение общества:

Украина, 320070, Днепропетровск, ул. К. Либкнехта, 11, т.45-04-73.

3. Размер уставного фонда общества 23801150 (двадцать три миллиона восемьсот одна тысяча сто пятьдесят) гривен. Уставный фонд полностью оплачен.

4. Предметом деятельности общества является организация работы по закупке и поставке нефтепродуктов.

5. Должностные лица:

председатель правления — Кущ Алексей Егорович, образование высшее, производственный стаж работы 15 лет;

главный бухгалтер — Кисилева Лидия Ивановна, образование высшее, производственный стаж работы 24 года.

Численность работников — 873 чел.

6. Выдержки из баланса

АО «Днепронефтепродукт» на 1 января 1997 г. (форма № 1)

Актив	Код ряда	На начало года	На конец отчетного периода
I. Основные средства и другие внеоборотные активы (всего по разделу I)	070	21689,6	52034,4
II. Запасы и затраты (всего по разделу II)	150	7664,9	4206,5
III. Денежные средства, расчеты и другие активы (всего по разделу III)	320	2597,4	6766,5
БАЛАНС	**350**	**31951,9**	**63007,4**
ПАССИВ	**Код ряда**	**На начало года**	**На конец отчетного периода**
I. Источники собственных и приравненных к ним средств (всего по разделу I)	490	24610,4	54713,3
III. Расчеты и другие пассивы (всего по разделу III)	750	7341,5	8294,1
БАЛАНС	**760**	**31951,9**	**63007,4**

7. Финансовые результаты (форма № 2)

Наименование показателя	Код ряда	Прибыль
Выручка (валовый доход) от реализации продукции	010	67920,9
Балансовая прибыль	**090**	**3128,0**

8. Выдержки из баланса АО «Днепронефтепродукт» на 1 апреля 1997 г. (форма № 1)

Актив	Код ряда	На начало года	На конец отчетного периода
I. Основные средства и другие внеоборотные активы (всего по разделу I)	070	52034,4	51643,4
II. Запасы и затраты (всего по разделу II)	150	4206,5	4027,7
III. Денежные средства, расчеты и другие активы (всего по разделу III)	320	6766,5	8007,3
БАЛАНС	**350**	**63007,4**	**63678,4**
ПАССИВ	**Код ряда**	**На начало года**	**На конец отчетного периода**
I. Источники собственных и приравненных к ним средств (всего по разделу I)	490	54713,3	54626,0
III. Расчеты и другие пассивы (всего по разделу III)	750	8294,1	9052,4
БАЛАНС	**760**	**63007,4**	**63678,4**

9. Данные о втором выпуске ценных бумаг

Правление ОАО «Днепронефтепродукт» приняло решение об осуществлении второго выпуска акций (протокол № 1 от 2 апреля 1997 г.).

Цель второго выпуска ценных бумаг — увеличение основных и оборотных средств для технического перевооружения и повышения эффективности деятельности предприятия. Вид и категория ценных бумаг:

все акции простые именные, общая сумма выпуска 3 760 000 (три миллиона семьсот шестьдесят тысяч) гривен;

номинальная стоимость 10 (десять) гривен;

количество выпускаемых акций 376 000 (триста семьдесят шесть тысяч) шт.;

акции выпускаются в безбумажной форме, серия Б, номера от 000 001 до 376 000.

Все акции второго выпуска обладают правом голоса на общем собрании акционеров. Дивиденды начисляются пропорционально количеству принадлежащих акционеру акций и выплачиваются один раз в год после окончания финансового года и утверждения годового баланса в порядке и размерах, утвержденных общим собранием акционеров.

Размещение акций осуществляется путем открытой подписки.

Акционеры общества имеют преимущественное право на приобретение акций второго выпуска.

По поручению общества размещением акций занимается ИК «Бизнес-Инвест» (лицензия № 341, выдана 13 июля 1994 г. Министерством финансов Украины). Подписка на акции производится через 30 календарных дней после данной публикации.

В течение 15 дней по адресу: Днепропетровск, ул. Серова-Набережная, 1-Б; тел.: (0562) 79-05-92, 79-07-18.

Лица, желающие приобрести акции, заключают договор размещения акций с обществом, согласно которому они обязаны до окончания срока подписки внести на расчетный счет ИК «Бизнес-Инвест» 100% стоимости акций, на которые они подписались, после чего общество выдает им свидетельство о подписке на соответствующее количество акций.

Курс акций определяется ИК «Бизнес-Инвест» в соответствии с рыночной конъюнктурой, сложившейся на момент размещения.

В случае, если до окончания подписки 60% акций второго выпуска не будут размещены, выпуск считается не состоявшимся. Деньги возвращаются подписчикам в течение тридцати дней с момента окончания подписки.

В случае, если подписка превысит размер, определенный в информации о выпуске акций, правлением общества принимается решение об увеличении уставного фонда общества до объема оплаченной части либо об отклонении лишней подписки.

Правління відкритого акціонерного товариства

«Чортківський сирзавод»

повідомляє про проведення перших загальних зборів акціонерів ВАТ «Чортківський сирзавод», які відбудуться 5 вересня 1997 року о 9 годині за адресою: Чортків Тернопільської області, вул. Франка, 1, Народний дім ім. К. Рубчакової.

Реєстрація учасників зборів з 7.00 до 8.00.

Порядок денний:

1. Звіт правління товариства про результати фінансово-господарської діяльності за I півріччя 1997 року.
2. Звіт ревізійної комісії про підсумки роботи товариства за I півріччя 1997 року.
3. Затвердження змін та доповнень до статуту товариства.
4. Вибори органів управління товариства.

Для участі в зборах необхідно мати документ, який засвідчує особу, доручення на право голосування (для представників акціонерів).

Телефон для довідок 2-32-00.

Арбітражний суд Київської області (252033, м. Київ, вул. Жилянська, 58б) порушив справу № 89/10б про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю «Карат», розташованого за адресою: 256530, смт Володарка, вул. Кооперативна, 4, р/р 000467724 в АК АПБ «Україна», МФО 321110.

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Правление открытого акционерного общества

«Кварцит»

объявляет о том, что 05.09.97 г. в 14.00 в актовом зале завода по адресу: Донецк-8, ул. Лермонтова, ОАО «Кварцит» состоится общее собрание акционеров с повесткой дня:

1. Отчет председателя правления о работе акционерного общества.
2. Избрание членов и председателя правления.
3. Избрание наблюдательного совета.
4. Избрание ревизионной комиссии.
5. Принятие внутренних нормативных актов, регламентирующих деятельность акционерного общества.
6. Разное.

Для участия в собрании необходимо иметь паспорт.

Регистрация участников производится 05.09.97 г. с 12.00 до 13.30 в здании заводоуправления.

Телефон для справок (0622) 59-84-91.

Правление.

ТОО «Агротехкомплект» (код ОКПО 24144436, адрес —г. Кировоград, ул. К. Маркса, 50, кв.814) сообщает о своем закрытии.

Все пертензии принимаются в течение двух месяцев с момента публикации объявления по телефону: (0522) 226548.

ТОВ «Сервіс-Маркет», зареєстроване райдержадміністрацією Шевченківського району м. Києва, оголошує про свою ліквідацію.

Претензії кредиторів приймають протягом двох місяців з дня опублікування оголошення за тел. 432-74-75.

Запрошення до участі в тендері, який був оголошений Комісією Європейського Союзу від імені Уряду України для проекту, що фінансується за Програмою Tacis

Назва проекту: Tacis EDUK 9301
Підтримка перепідготовки
та працевлаштування офіцерів
Збройних Сил України,
звільнених у запас або у відставку

Поставка комп'ютерного та асоційованого обладнання

1. Участь та походження

Участь у тендері відкрита на рівних правах для юридичних та фізичних осіб країн—членів Європейського Союзу, або країн—отримувачів програми Tacis.

2. Предмет

Поставка однією партією локальної мережі, комп'ютерів та периферії, програмного забезпечення, копіювальної, телефонної техніки, аудіо, відео та навчального обладнання (оверхед проектори, фліпчарти і т. п.), друкарських машинок, включаючи витратні матеріали, що додаються, встановлення та електрична інсталяція техніки, початкове навчання користування та післяпродажне обслуговування в 22 пунктах України.

3. Тендерна документація

Повний комплект тендерної документації можна отримати безкоштовно від таких організацій:

а) Національний координаційний центр — Україна, 252151, Київ, вул. Народного ополчення, 5а. Звертатися до Шикалова Олександра Степановича. Факс: (044) 246-22-35, тел.: 246-22-34;

б) GOPA Consultants
Attn. Mr. Hartmann
P. O. Box 1541
61285 Bad Homburg
Federal Republic of Germany.
Fax: (49-6172) 930 250.
Tel.: (49-6172) 930227.

Пакети пропозицій до участі в тендері

подаються англійською мовою до 15 вересня 1997 року до 10 години ранку до:

Attn. Mr. Hartmann
P. O. Box 1541
61285 Bad Homburg
Federal Republic of Germany

і будуть відкриті на загальному засіданні за тою самою адресою 15 вересня 1997 року о 14 годині за місцевим часом.

Жарт номера

Мал. Анатолія АНДРЄЄВА.

БІЛОЧКА

Вони познайомилися і відразу покохали одне одного. То було справжнє класичне кохання, як то кажуть, за всіма правилами. Спочатку разом ходили в кіно, потім занадилися відвідувати театри, виставки, музеї. Згодом побачення ставали дедалі тривалішими, а сцени прощання — нестерпнішими. Нарешті, освідчення в коханні, перші поцілунки, палкі клятви вірності. Полум'я вирвалося назовні, і от — заручини.

Він сидів за урочистим столом, і його, немов рентгенівськими променями, наскрізь просвічували уважними, пильними поглядами її численні родичі. Він хвилювався. Від чарки хлопець відмовився, бо й справді не пив, але тим збудив до себе неабиякий інтерес присутніх: одні подумки схвалювали тверезість молодого, інші дивилися з цікавістю й підозрою — чи, бува, навмисно не вводить їх в оману? Він густо зашарівся від хвилювання й від отої загальної до себе уваги.

Нарешті, батько нареченої, визнаний в родині тамада, попросив уваги й звернувся до червоного, ніби печений рак, молодика:

—Не пити горілку, друже, — похвально! І не батьки ті, а справжнісінькі злодії, котрі привчають до оковитої власних дітей. Але сьогодні, як виняток, я прошу проголосити свого майбутнього зятя лише один, але, натомість, геніальний тост.

Присутні вмить підхопили чарки та келихи й схрестили свої зволожені погляди, немов промені прожекторів, на переляканому обличчі нареченого. Запала мертва тиша.

Він зрозумів, що відступати нікуди, і потягнувся до чарки. Рука від сильного хвилювання ледь тремтіла, і, коли хлопець взяв чарку в руку, всі помітили оте кляте тремтіння. Він підвівся, і саме в цей момент хазяйське собачення, що крутилося під столом між ногами гостей, граючись, вчепилося гострими зубками в ногу хлопця. Було не так боляче, як лоскотно, і він мимоволі став трусити ногою, щоб звільнитися від песикових зубів, але від того чарка несамовито захиталася в руці, і бризки горілки рясно окропили святковий стіл.

—Що з вами?! — похмуро запитав хазяїн, і страшна підозра, неначе могутня хвиля цунамі, накрила його.

—Собачка... — непевно промимрив молодий і якось дурнувато посміхнувся.

—Собачка?! — батько нареченої втупився поглядом у чарку, що ходуном ходила в хлопцевій руці, й іронічно скривився.

—Білочка! — грізно й рішуче вигукнув він (отим ніжним словом старий називав білу гарячку) і рвучко підвівся.

—То, кажеш, непитущий?! — майже прокричав хазяїн, наливаючись кров'ю. — Тільки через мій труп! —прогримів жахливий вирок великому й вірному коханню.

Минули роки. Зарубцювалися рани в душах наших героїв. На щастя, всі непорозуміння швидко з'ясувалися, за винятком одного: хлопець і досі не знає, що означало оте фатальне слово — білочка? Іноді йому хочеться запитати про це в тестя. Але якось незручно...

Юрій БОЛЬШАК.

7 мішків гречаної вовни

Уроки приватизації

Мала приватизація докотилася і до великого симфонічного оркестру. Отож, один контрабас, дві віолончелі та скрипку було приватизовано. Тепер, не звертаючи уваги на диригента, вони виконують під час концерту твори, які їм до вподоби...

Кримінальна хроніка

Третій тиждень розшукується «гуманітарний» мінірентгенівський апарат, що зник з клінічної лікарні міста Сліварчуки. За версією слідчих, неуважний хірург зашив його у черевну порожнину котрогось із хворих. Справа ускладнюється тим, що медики запізно звернулися до слідчих органів, — більшість хворих уже виписалися...

Експеримент

Замість автоматизації свиноферми на 200 голів було вирішено двом свиням зробити пересадку мозку людини, і, як кажуть, хай самі викручуються. Пересадка пройшла вдало, мозок прижився. Ці дві «нові» свині всього за тиждень пропили двомісячний запас кормів, пограбували сусідній корівник, а також зґвалтували кількох курочок із птахоферми...

Сергій БУГАЙ.

Мал. Анатолія АНДРЄЄВА.

Напередодні капіталізму

Відтоді, як Гончаров відучився у театральному інституті, глядач плюнув на театр і забув. Його і сяк, і так, а він не заманюється, заліз по нижню частину тіла в економіку, посіяв інфляцію, зібрав інфляцію, зубрить ночами: «Як стати мільйонером», «Як обдурити податкову інспекцію», «Як позбутися конкурентів»... Однак працювати не бажав і не збирався. Потенційний глядач переплутав, де верх, де низ. Від припливу економіки до його внутрішнього тиску розпух, гіпертонічно охляв в інтимній сфері, поводиться суперечливо, кахикає, сякається на весь голос. І справді не збагнеш: чи то він повноцінний, чи то живий труп. До статевого акту на сцені опустився, а його нема та й нема — потенційного завсідника театру. Ані чоловічої статі, ані жіночої...

А актори прив'язані до театру, бо ж нічого іншого робити не вміють і не до того. Театр — їхній дім, вогнище, родина, все життя. А режисери тікають! Проходу не давали, лізли з авангардовими п'єсами, розціловували навіть тих, хто плюнув у їхній бік і влучив! Де вони?..

— Будемо жити, як уміємо, коли пішов такий капіталізм, — підбадьорив актор Гончаров решту трупи. — Для нас важливо, щоб не соромно було виходити на сцену! Рятуючи себе, рятуємо мистецтво. Все, годі скиглити, час до праці. Колего Сидоров, у мене до тебе ефектний хід: я на стіл — ти на люстру, я на люстру — ти проводом угору, все вище й вище, за арлекінову ганчірку. Полічивши про себе до трьох чи там семи, домовимося, стрибай до нас, начебто зірвався. Ми спіймаємо. Або підемо. Не переживай. Головне наше завдання — заманити глядача й ошелешити, а там подивимося, хто кого.

— Я також п'єсу читав! — визвірився Сидоров. — Не займай мене! Я класику грав! Я Гоголя знаю! Не полізу нагору!

У дев'ятому ряду глядацького залу визирнули з-за спинок крісел очі режисера.

— Згода, — сказав він Гончарову. — Я з тобою, Гончаров, не пив, не п'ю й не питиму, хоч стріляйся. Багато на себе береш. Репетируйте далі, ви мені остогидли!

І пірнув молодою хитрою пикою під крісло.

Що ж Гончаров? Бойовий розворот — і під хмари, під три чорти, у розлучення, у запій, будь-куди, абияк, тільки геть звідсіля!..

Не зіграв. Даремне мучив голову словами ролі. А могло ж бути...

От з-за презентабельних дверей приватної крамнички вийшов до нього, всміхаючись, Владик, із діловими очима над забезпеченим корпусом тіла. Розмордів, споважнів. А півтора року тому, так само, як і Гончаров, тамтаки страждав актором.

— Заходь сюди, і ти побачиш! — потягнув до вузької комірчини торговельного залу приватного бізнесу.

— Владику, що то за професія, навіть під старість, якщо накажуть, перекидаємося через голову, мов щеня! Натомість на поклонах граціозні, наче олені!..

— Пий. Не забудь виголосити тост. Натхнення слово дружби.

— За свободу підприємництва!

— За приватну ініціативу!

Випили до дна.

— Болюче питання в мене, хто такий Сидоров? — підняв Гончаров на Владика сповнені нерозуміння очі. — Ти з ним переграв увесь репертуар...

— Пий, ще є. Пий, кажу тобі! — наказав Владик і грізно постукав по столу балончиком з нервово-паралітичним газом. — Театр покинув. Усе покинув?!.. Але вдома сидить жінка і каже: «Який ти чоловік, де гроші!» Сидить і каже... Ще по одній, забери руку! Отак воно.

— За театр, чи що? — невпевнено запитав Гончаров.

Випили мовчки.

— Хороша горілочка-казеночка, проскочила — не затрималась... Якось до армійського друзяки навідався до міста Вільнюса. Попити пива по-людському. Уже виходимо на маршрут, з воблою у внутрішніх кишенях піджаків, аж тут його матуся сумними очима оглянула нас з ніг до голови і мудро констатувала: «Ні, хлоп'ята, ви не Ротшільди»... Твій Сидоров виїхав зі своєї країни на актора вчитися, але до Києва ще й не доїхав. У дорозі він. У вічному русі, мученик дороги. П'є, як коняка, але киянином не став. Не судилося.

Гончаров відштовхнувся від стільця і розкланявся зі спохмурнілим власником крамниці, колишнім колегою. Той не ворухнувся. Владика мучив якийсь задавнений внутрішній вибух, який стався в ньому, але який він не випустив вчасно на світ, а носив у собі й досі. Зсередини його розпирав тиск смертоносних надлишків. Коли простягнули руки для прощального рукостискання, з нього зі свистом, з дбайливо збереженим полум'ям, вирвалося трагічне прощальне слово:

— Скажи їм там, у театрі: у мене все гаразд! Я став мільйонером, передай їм!!! І до мого магазину хай не потикаються, кістки потрощу і копійки не позичу!..

О театр! Чому я не твій недосвідчений глядач? — схлипнув Гончаров, ударився головою об тролейбус і потрапив до міліції за вигляд, який ображає гідність, за невпевненість рухів серед підтягнутого й цілеспрямованого натовпу народу, що линув урізнобіч.

Володимир ВАСЬКОВЦЕВ.
Мал. Сергія ГОРОБЦЯ.

Молодо-зелено

Посеред дороги стояв Старий Осел.

— Здрастуйте, дядечку Осел! — привіталося Лошатко, що пробігало мимо.

— Привіт, малюк, куди це ти так жваво скачеш?

— Та ось, до водопою, вирішив попити водички, дуже жарко, спечно.

— О, попити водички — це було б добре! —погодився Осел.

— То побігли разом, дядьку Осел, поп'ємо холодненької водички! — запропонувало Лошатко.

— Не можу! — відповів Старий Осел.

— Чому?

— Тому! Тому, що я тут стою!

— Але ж ви хочете пити? — не заспокоювалося Лошатко.

— Хочу!

— А чому ж не біжите до озерця?

— Малий ще, щоб ставити запитання. Ось як виростеш, тоді ще, може, щось і зрозумієш, в чому я, до речі, маю сумнів.

— Ну добре, дядьку. Ви тоді стійте, а я побіжу, до побачення! — попрощалося Лошатко і побігло до озерця.

«Все-таки добре, що я ще малий і нічого не розумію! — розмірковував він дорогою, а то довелося б мені отак стояти посеред шляху на спеці, як дядько Осел. Хотіти пити, але стояти!»

Олександр ПЕРЛЮК.
Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Перший заступник головного редактора А. ГОРЛОВ.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 246242.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311138.